

2009

MAGYAR VÉREB EGYLET
HÍRADÓ

KASZÓ KUPA 2009

Az idei évben - február 20-21-én - tizenkilencedik alkalommal adott otthont a véreb fővizsga megrendezésének a HM Kaszó Zrt.

Tamás János vezérigazgató ünnepélyes megnyitóbeszédét követően, bemutatkoztak a vizsgán induló vérebvezetők és kutyáik, illetve az őket értékelő bírói körök.

A fővizsgán 4 (valamint 9 kontroll), az elővizsgán 5, a tenyészszelemlén 7 páros vett részt. A természetes vércsapán dolgozó véredek nyolc sebzett vadat találtak meg; ezek közül hat volt értékelhető munka.

A legmagasabb pontszámot Horváth János és vérebe érte el, elnyerve ezzel az első helyezettnek járó kupát.

A fővizsga eredményei a következők:

1. Horváth János - Kálistói Dívá Dorisz, II. díj 194 pont,
2. Nagy Péter - Körösnöyei Liza, III. díj 159 pont,
3. Dákai Zsuzsanna - Gejzírmenti Jóka, III. díj 154 pont,
4. Nyúl András - Szarvaslesi Csilla, III. díj 124 pont,
5. Szabó Ádám - Fürtön Bükki Cömpi, III. díj 114 pont,
6. Kaczur András - Kelet-Mecseki Ajax, III. díj 84 pont.

Bartha Ferenc Hídvég Part Morgó nevű kutyájával, eredményes, de rövidege miatt nem értékelhető munkát végzett. A dermedt vad, 250 m távolságra feküdt a rálövés helyétől.

Kiss Gyula Zsitvicai Alexával, illetve Babály Csaba Endy Morske Okoval kontrollmunkát vé-

geztek, amelyet a kiváló vezeték munka ellenére sem sikerült befejezniük.

Az elővizsgázó véredek mesterséges csapán bizonyíthaták tudásukat.

Az elővizsga résztvevői:

Vajda Csaba - Judy v. Milizer's Meute,
Bényei Tamás - Zemplén Erdei Fifi,
Horváth János - Diósviszlói Nyomkereső Anna,
Dabis László - Magyarosvölgyi Bátor,
Márkovics János - Borosmenti Vadász Bestia.

A szombat esti közös vacsorát követően, a Vérebegylet megtartotta az éves közgyűlését, amelyen a tisztségviselők előadták beszámolóikat. Az Egylet tagjai a 2008-as esztendőben - a beérkezett jelentések alapján - 1264 darab nagyvadat találtak meg, amelyek becsült értéke összesen 181 millió forint. Ezek a számok önmagukért beszélnek, és megkérdőjelezhetetlenül igazolják a véredek létjogosultságát a vadgazdálkodásban.

Király Attila
vezetőbíró

VÉGKIMERÜLÉSIG

Az elmúlt szeptember keményen igénybe vette a véredek. Olykor 25-30 Celsius mutatott a hőmérő. Sikerült kifognom két olyan kemény hajszás munkát kutyámmal, amikor a nap nem spórolt sugaraival.

2009. szeptember 12-én Sárszentágotáról jelentettek sebzést. A bikára célzó botról lőttek kb. 60 m-ről. Megemelte az elejét, majd pár ugrás után belevesztett a kis tisztást körülölelő

nádtengerbe. Mindez reggel 6:45-kor történt.

11.30 kor álltunk neki a keresésnek. A rekkenő hőséget nem csillapította az erős déli légáramlat sem, ami forró levegőt szállított magával.

A rálövés helyén vért találtunk, amit kutyám hosszasan szimatolt majd elindult a sebzett nyomán. A nádfal szélén kenés jelezte a beváltást. Pár méter után egy keresztbe haladó vadváltón jobbra fordulva jelezte kutyám a

pár csepp vért a földön. 300 métert haladunk ezen a csapáson itt-ott egy kenés jelezte jó irányba haladunk. Megállunk majd visszafelé haladunk a csapán. A kutya zakatoló orral és egyre hangosabb lihegés mellett próbálja kibogozni hol ment a vad. 50 m-rel visszább megtaláljuk a kiugrás helyét. Máris kénytelen vagyok egy itató-fürdető szünetet beiktatni. A nádban megszorult levegő a nap hatására még melegebb, árnyékról pedig csak álmodozni lehet. Folytatjuk a keresést a sűrű nádban majd ismét egy váltóra érünk. Ezen haladva elhagyjuk a nádist és kaszálón keresztül megyünk egy kukoricatábla felé. Odaérve látom, hogy az embermagas parlagfű táblában van azért kukorica is. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy a vezeték állandóan akad, olyan csörömpölést csinálunk, hogy semmit nem hallunk. Nehezen haladunk. A bika csinálja a hurkokat, nyolcasokat. Semmit nem látok csak megyek a kutya után. Megrándul a vezeték, kiérünk egy vadkáros foltra. Friss vér jelzi, fölkelítettük a vadat. Gondolkodás nélkül csatolom vérebem, majd amikor eltűnik, villámként hasít belém, meg kellett volna itatni-fürdetni.

Előveszem GPS készülékemet és azon követem egyre távolodó kutyám jelét. Egy félkört leírva, 1500 m távolságból egy helyből jön a jel. Elindulok utánuk, kiérek egy földútra. 300 m távolságból jön a jel a szemközti kukoricából. Ugatást nem hallok az erős szél miatt suhog körülöttem minden. Amennyire lehet, óvatosan közeledem. Már csak 60m, de még mindig nem hallok semmit. Kezdek aggódni kutyám épségéért, amikor nagy robaj és kutyaugatás jelzi, milyen pancser vagyok. 600 m távolságból ismét egy helyből jön a jel. Nagy kerülővel, jó széllel megyek feljük egy kukoricasoron. Nagyon halkan és ritkán hallok ugatást. Elindulok keresztbe a sorokon, először kutyámat tekintem meg, vastag habbal a pofáján halkan csahol maga elé. Két sorral arrébb a bika elejét pillantom meg tátott szájal, logó nyelvel, a jobb első lába fölhúzva lifeg a levegőben. Nem sokat gondolkodom, már megy is a kegyelemlövés. Kutyám elém jön majd együtt lépünk a kimúlt vadhoz, itt lefekszik majd dülöngélve föláll. Fölkapom és kiszaladok vele a tábla szélén lévő ezüsfák árnyékába. Itatás, mosdatás, közben odaérnek a kísézőim is, még két flakon előkerül, aminek a tartalmát a kutyára locsolom. Fél óra

múlva kezd jobban lenni, lassul a lihegés, de még mindig tántorog, ha helyet vált. Közben végeznek a többiek a bika már a platón. A jobb első lába volt ellőve magasan szügy alatt. 4000 m volt a munka, ebből 2500 m hajsza. Nádban, kukoricában gyakorlatilag teljesen álló füledt levegőben tűző napon dolgozott a kutya.

A következő hasonló eset szeptember 25.-én a Mátrában történt. Pisti vadásztársam hív délelőtt 10-kor, hogy lenne, egy munka ott ahova vadászni jár vendégként. Esti sebzés, reggel ke-resték tacsókkkal, de 2-300 m után föladták. Jó ismerőse a sebző, menjünk, nézzük meg.

Bevállaltam a 150 km-es utat, délután fél háromkor már a rálövés helyét kémleltük egy kopasz hegyoldalban. Rekkenő a hőség. Vért találunk bőven, de mondták, hogy 200 m-után elfogy. A vérebem szokott tempójában indult a meredek domboldalon fölfelé. A terület füves itt-ott egy bokor vagy fa. A sebző nem tud velünk jönni. Így hárman megyünk a teljesen ismeretlen terepen Pistivel. Meg is jegyzem neki, hogy ódákat zengett a helyről, de itt még erdő sincs. Szépen haladunk egyre messzebb, egy-csepp vér mindig megnyugtat, jó nyomon vagyunk. Fölérünk a tetőre, itt enyhén balra tartunk végig a gerincen. Jobbról egyre sűrűsödik a növényzet, mígnem elénk tornyosul egy szinte áthatolhatatlan sűrű. Galagonya, kökény, rózsabokor mindenhol. Kapom is hátulról. Ezt hiányoltad? Behatoltunk a ruhaszaggató növényzetbe, és elindultunk lefelé egy nagy katlanba. Itt már nem láttam vért sehol. Leérünk az aljba, itt élesen jobbra kanyarodik a kutya, az orrával mutatja a galagonyára kent vért. Pár lépés után hatalmas robajjal ugrik mellőlem

sebágyból a bika. Csatolom a kutyát, kis szünet majd hallom a távolodó hajszahangot. Átérek a gerincen, már nem hallom merre járnak. GPS készülék elő, még mindig távolodnak. Elindulok utánuk, de mindenhol áthatolhatatlan a sűrű. Végre találok egy mély vízmosást, amin fölérlek a gerincre. Kutyám még mindig távolodik. Rétegvonalak mentén haladok egy irtáson keresztül, a verejték patakokban folyik rólam. Figyelve a jelet látom, hogy egy nagy kör után a gerincen velem szemben jön kutyám, de még mindig 1000 méter a távolság. Visszamaszok a gerincre, találok egy utat, amin könnyebben haladok. Csökken a távolság, majd megpillantom vérebem, amint belép balra az erdőbe. Óvatosan közeledek, ugatás nincs. 20 méter a távolság mikor meglátom a bikát egy gödörben, de észrevesz, már ugrik is. Hajsza-állítás, hajsza-állítás, így haladnak le a hegyről egy víztározó felé. Majd ismét csend. Leérek a partra, a látvány szíven üt. Kutyám tátott pófával féloldalt, a vízben fekvő, első lábaival vonszolja magát a part felé. Le a felszerelés egyet lépek és mellig állok a vízben. Magamhoz szorítom ebemet, és egy szuszra fölviszem a meredek partoldalra. Soha nem érzett bűz áradt ijedt szemű társamból. Próbáltam nyugtatni szegényt, közben a hátam mögül csobogást agancskopogást hallok. Lenézek a tó felé, a sebzett a puskám és a vezeték mellett fekszik. Odaér a segítség. Megfogják kutyámat, aki tehetetlenül próbál követni. Visszahajtom a bikát a tóba, ami elindul a túlsó part felé. Hallom fölültem

a sebzőt: Lőj már, lőj már! Szemben óbégató horgászok lesik az eseményeket, a vadnak csak a feje látszik. Dehogy lövök! Autóba ülünk, megkerüljük a tavat, nádszegély takarásából lesem a közeledő bikát. Kivonszolja magát a nádba, hasra fekszik, kinyújtja nyakát. Meg se moccan, mikor odalépek mellé egy méterre, és megváltom szenvedéseitől. Ölben hozzák kutyámat, járni még nem tud, de már nem zilál a teste. Pistiről cafatokban lóg a ruha, és meséli, hogy eltévedt. Részeg helyi horgászok csapata gyűlik össze körülöttünk. Késsel fenyegetnek, a helyszínre érkező halőr tesz rendet köztük.

Szintén elsőlébas bika volt. 1500 m vezeték-munka, 3600 m hajsza. A végén a 39 m mély tóban, felhevült testel, szerintem izomgörcsöt kapott kutyám. Ha nem érek időben a helyszínre, nem tudott volna kimászni a meredek parton. A GPS nélkül ez lehetetlen lett volna.

Ezután a munka után, teljes körű kivizsgálás következett. Szívultrahang, gerincrontgen, vércukor, izomzat. Minden vizsgálat azt mutatta, hogy a kutyusnak nincs baja. Arra a következtetésre jutottak az orvosok, hogy az adrenalin a stressz a felfokozott idegállapot és a nagy meleg hatására alakul ki ez az állapot. Lesavasodnak az izmok.

Mindkét esetben, ha kellett volna bele is pusztult volna, csak meglegyen a vad. Azóta lehűlt az idő és nem jelentkezett ez a probléma, viszont jobban figyelek a kutya állapotára keresés közben.

Üdvözlettel:
Bartha Ferenc

KÉPRIPORT

2009. 06. 06. SZENTPÉTERFÖLDE

*A verseny felszentelésének pillanata.
Nyúl András bíró és Egle Zoltán vezetőbíró*

Az ünnepélyes megnyitó Szentpéterföldén

A versenyző és elővizsgás kutyák

Jól szerepelt az elővizsgás román bajor

Román vendégeink

Csiszár István az új reménységgel

Egyik öreg barcosunk: Márkovics János

Pillanatkép az agancsbemutatóról

A verseny győztese: Pukánszki Zoltán

Szentpéterfölde = nagy gímagancsok

A II. TÍPUSÚ NEHEZÍTETT VÉRCSAPA VERSENY ÉS AZ ELŐVIZSGA EREDMÉNYEI

Pukánszki Zoltán	Sághegyi Slamesz Leó	
/HV/ 2479/07	180 pont	I. díj
Vajda Csaba	Judi von Milizers Meute	
/BV/ DRV272681	160 pont	II. díj
Vereczkei Bálint	Körcsöneyei Nóra	
/HV/ 2425/06	140 pont	II. díj
Márkovics János	Borosmenti Vadász Bestia	
/HV/ 2421/06	130 pont	II. díj
Oláh Csaba	Borosmenti Vadász Brúnó	
/HV/ 2420/06	120 pont	II. díj

ELŐVIZSGA		
Istenes László	Ósvavölgyi Emi	
/HV/ 2564/08	240 pont	Megfelelt
Radó Zoltán	Bakonyszücs Cézár	
/HV/ 2515/07	187 pont	Megfelelt
Tilinger Miklós	Ispánföldi Alid	
/HV/ 2576/08	196 pont	Megfelelt
Rusinkovics Ferenc	Hollós Völgyi Elza	
/HV/ 2435/06	204 pont	Megfelelt
	Böhm István	

ELHUNYT RÁCZ SÁNDOR ny. fővadász (1916–2009)

Elment a régi vérebesek utolsó mohikánja, de mondhatjuk, hogy egyben a hivatásos vadászok legöregebbje is, a 93 évet megélt RácZ Sándor nyugalmazott fővadász, sokunk Sanyi bácsija.

A fiatalabb vérebvezetők közül már kevesen ismerhették, mert évtizedek óta visszavonultan, ámbár kiváló fizikai és szellemi állapotban élt a Zempléni-hegység között megbújó falucskában Filkeházán. Egyetünk rendezvényein a 80-as évek közepétől már nem vett részt, csupán egyszer s egyben utoljára 2000-ben a kéked (Zemplén) Knéfély Nándor Emlékversenyen volt jelen körünkben az egykoron ismert hazai és nemzetközi teljesítménybíró.

Már gyermekkorában erősen vonzotta a természet a nagykállói tanító ötödik gyermeke-

ként született fiúcskát. Így érthető, hogy elemi és polgári iskoláinak befejeztével az Erdészeti Egyetemen folytatta tovább tanulmányait. Ám az első év elvégzése után inkább a tömelletti munkát választotta, s ezzel kezdetét vette a mintegy félévszázadot felölelő pályafutása. Még a II.világháború előtt lépett szolgálatba a Nagy-Magyarország részeként visszacsatolt Keleti-Kárpátokban, ahol a mindannyiunk által ismert dr.Nagy Endrével gyakornokoskodott. A háború kitörése, a közeledő front menekülésre kényszerítette családjával együtt egyre nyugatabbra, egészen Passauiig. A harcok befejeztével újra a vadgazdálkodás szolgálatába állott, s a szinte kiírtott vadállomány védelme érdekében dolgozott olyan neves szakemberek irányítása alatt,

Sanyi bácsi és ami a vérebes ember mellett mindig ott van, a KUTYA

mint gr.Széchenyi Zsigmond, dr.Szederjei Ákos, dr.Studinka László és id.Fuchs Antal. Az ország összes kiemelkedő nagyvadász területén szolgált, kezdve a Zemplénnel, majd a Tornai-karszttal folytatva mely területek valamikor igen jó szarvas-állománnyal rendelkeztek a kárpáti típusú bikáknak köszönhetően. Aztán a Dunántúlra kerülve Kaszó, Huszárókelőpuszta, Telki, Karapancsa, Szentpéterföldre, Csákvár, Sellye, majd rövid Mátra-i kitérő után ismét Kaszó következett egészen nyugdíjazásáig. Ezután még rövid ideig a Somogyi Erdőgazdaság Zsitvapuszta-i vadászterületén ténykedett, aztán visszatért pályájának kezdeti színhelyére a Zemplénbe. Itt még jócskán hetven éves kora fölött is fogta a hosszú vezeték végét és szívós kitartással kapaszkodott a meredek hegyoldalakon a sebzett vad nyomában. Magam is egy ilyen alkalommal találkoztam vele először a 80-as évek második felében, s mint fiatal kezdő vérebes nagy tisztelettel néztem az idős vadász állhatatos munkáját. A későbbiekben

többször is meglátogattam mivel akkoriban én is azon a vidéken szolgáltam. Sanyi bácsi mindig szívesen válaszolt kérdéseimre, adott tanácsot a vérebezés és a szakma vonatkozásában. Sok érdekes történetet is hallottam tőle melyek hosszú vadász-pályafutása alatt történtek vele. Megtudhattam tőle azt is, hogy a vérevezetéssel az 50-es években ismerkedett meg id.Fuchs Antal jóvoltából, s ettől kezdve vált ő is az újabb- kori vérebezés egyik úttörőjévé. Később a tenyésztői munkába is bekapcsolódott a Sipoti majd a Kaszói kenneel tulajdonosaként.

Rácz Sándor, mint szakíró is ismert volt. A hazai vadászsajtón kívül a német Wild und Hund is közölt írásaiból, melyeket saját maga fordított. Két könyve is megjelent a Nimród Alapítvány kiadásában: Muflon (1995.), A vadászt az árnyéka kíséri (2000.) Munkásságának elismeréseként a Magyar Nemzeti Vadászrend kitüntetésében is részesült.

Szenvedélyesen szerette a hegyeket is. A Magas-Tátrában sok csúcsot mászott meg fiaival, majd az Alpok 3-4000 m-es hegyeire is feljutott. 78 éves korában még gond nélkül kapaszkodott 4000m fölé is!

Hosszú vadászélete alatt szerzett trófeáit szakszerű magyarázó szöveggel 2005-től Pálházán állandó kiállításon tekinthetik meg az érdeklődők. Voltak még tervek! Újabb könyve kiadásán dolgozott, rendezgette iratait, emlékeit. Szerettünk volna vele még 2009 tavaszán egy interjút készíteni Fehér Tamás tagtársunkkal a Borsodi Vadászklub Egyesület vezetőjével a Vérebhíradó és a Vadászlap számára mely még a regionális médiában is megjelent volna. Ám egy télvégi erdei sétája alkalmával miközben egy patakon próbált átugrani a jég beszakadt alatta s derékig merült a hideg vízben. Súlyos felfázás lett a következmény melyet hosszas lábadozás követett de felépült. Már az újabb találkozó idejét terveztük, amikor jött a következő baleset: combnyaktörés. Ezt a súlyos megpróbáltatást már az öreg szervezet nem bírta leküzdeni s augusztus 5-én végleg elszenderedve az örök vadászmezőkre távozott.

Sanyi bácsi! Így most sajnos csak e nekrológ útján tudunk bemutatni a fiatal vérebes generáció számára s kézfogás helyett a Vérebegylet nevében koszorúval köszöntünk el Tőled, mert ez a végső búcsú volt.

Ozvári Zoltán

VÉREBES SZAKMAI NAP A NYÍRSÉGBEN

A Magyar Véreb Egylet egyik legfontosabb célkitűzése, hogy az ország egész területén legyenek képzett vérebvezetők, akik sebész esetén a sokszor igen fáradtságos és nem kevés felkészültséget igénylő utánkereső munkában a vadászok rendelkezésére állnak. Ennek jegyében szervez az Egylet vérebvezetői tanfolyamokat és rendez a nagyközönség számára is megtekinthető bemutató jellegű vizsgákat, versenyeket. Nagyon fontos ezen rendezvények nyitottsága, hogy a vadászok élőben láthassák a véreb és vezetőjének együttes munkáját, ezen keresztül képet alkothassanak eme tevékenység etikai és gazdasági jelentőségéről. Lehet szó itt egyfajta kedvcsinálásról is, hogy a megfelelő beállítottságú fiatal vadászok a hosszúvezeték után nyúljanak, mert fontos az utánpótlás biztosítása is. De legalább ennyire fontos a nem vérebes vadászok (mert ők vannak többen!) meggyőzése arról, hogy sebész esetén bizalommal forduljanak a térségben elérhető vérebvezetőhöz, mivel a cél közös: ne legyen sebzetten kárba vesző vad - és ez nem csak a trófeásra vonatkozik. Ennek hirdetését lankadatlan végezni kell még ott is ahol a vérebbel végzett utánkereső munka már többé-kevésbé elismert, de különösen ott ahol mondhatni fehér foltok vannak még ezen a téren. Egy ilyen fehér foltnak nevezhető országrészünkből a Nyírségből, a Napkori Erdőgazdák Zrt.-től érkezett felkérés a MVE vezetése felé, hogy nyújtson szakmai támogatást egy nyílt nap megrendezéséhez, ahol a térség vadgazdálkodóinak figyelmét szeretnék felhívni a véreb jelentőségére.

Zilai János sikere

A Magyar Véreb Egylet elnöke, Dr. Buzgó József örömmel látott neki, hogy megszervezze az Egylet részéről felmerülő feladatokat, mert már a meghívó kézhezvételekor látszott, hogy egy igen színvonalas, alapos, minden részletre figyelmet fordító szervezőgárda áll az ügy mögött. A Zrt. igazgatóságának elnöke Támba Miklós minden elismerést megérdemlő, nagyvonalú támogatóként már nem először állt a vadászati kultúrát ápoló, hagyományokat tisztelő megmozdulás mögé, mint amilyen pl. a közelmúltban ehelyütt megrendezett vadászskürtös tanfolyam is volt.

Ezzel a háttérrel kezdte meg a szervezői munkát Businé Tóth Réka a Zrt. vadászati ágazatvezetője, Busi Krisztián és Petrő József kollégái segítségével, aminek eredményeképpen egy igazán profi módon lebonyolított, baráti hangulatú nap részesei lehettek az egybegyűltek március 14-én.

A megnyitón felzendülő vadászskürtök több mint százfőnyi zöldruhást köszöntöttek a Zrt. tulajdonában lévő Napkor mellett található Harangodi Erdei Iskola parkjában.

Támba Miklós úr üdvözlő szavait rövid megemlékezés követte március 15-e tiszteletére majd a nap háziasszonya Réka, aki maga is vérebvezető ismertette a programot. Ezt követően Guzsik Alfréd vezetőbíró, az Ipolyerdő Zrt. vadászati főfelügyelője bemutatta a Vérebegylet által delegált három vérebvezetőt és kutyáit, valamint a bírálatban résztvevő ugyancsak három bírói kör tagjait. Nagyon érdekes kezdeményezés volt, hogy az Egylet által kiküldött körönkénti egy-egy teljesítménybíró munkáját végig asszisztálhatta két-két segédbíró, akik a térség vadgazdálkodást irányító szakemberei közül kerültek ki.

A délelőtti folyamán a vérebek kidolgoztak egy előző nap délután sarvaszlábbal lefektetett 2,5 dl vér felhasználásával készült derékszögű és hegyesszögű törésekkel, valamint vér nélküli szakasszal nehezített 1000m hosszú mesterséges vércsapát. Ebben a fázisban Szabó Ádám kutyája nyújtotta a legjobb teljesítményt. Ezután az Erdei Iskola parkjában a vérebtől elvárható fegyelmi gyakorlatok bemutatására került sor, melynek jelentőségét Babály Csaba közismert vérebvezető, mikrofonnal a kezében szakszerűen és mindenki számára érthető stílusban magyarázta el.

Az igen ízletes ebéd elfogyasztása után ismét a vadászterületre autózott ki a lelkes érdeklődők serege, ahol a nap legizgalmasabb része, a véreb természetes sebzésen történő munkája volt megtekinthető. A Zrt. mintegy 9000 hektáros vadászterületén belül kialakított 500 hektáros vadaskertben még tart a telet nehezebben átveszelő egyedek szelektálása, amely nem kis feladatot ró a gazdálkodóra. Nem csoda, hogy ilyen körülmények között mindig adódik olyan szituáció, amelynek megnyugtató tisztázására vérebet kell igénybe venni. Végül is három olyan rálövés maradt az előző napi vadászat után, ahol a kutyák és vezetőik bemutathatták tudásukat. A „nyomszagértők” itt sem okoztak csalódást, mindhárom sebzett vad terítékre került. Mivel azonban a bemutató egyben kisebb versengés is volt a véredek között, ezért az Egylet vizsgaszbályzata szerint a munkák pontozásra kerültek. Így hiába találta meg az eb a szemmel alig, vagy egyáltalán nem követhető vércsapa végén a sebzett vadat, ha az 300 m-en belül volt a munka eredményes, ám de értékelhetetlen maradt.

Így történhetett, hogy csupán egyetlen keresés volt értékelhető, pedig nehézség mindhárom esetben bőven adódott a vadaskerti körülmények között. Meg kell említeni Bartha Ferencet, a VADEX Zrt. fiatal hivatásos vadászát, akinek kutyája nagy rutinnal vezette gazdáját a már kimúlt vadhoz, de mivel a távolság nem érte a 300 m-t sajnos nem lehetett pontozni. A nézőket viszont meggyőzte arról, hogy ilyen teljesítményre csak a véreb képes. Az egyetlen

értékelhető munkát Zilai János, a Gemenc Zrt. karapancsai fővadásza végezte bajor hegyi vérebével. A 600 m-t meghaladó szakaszonként vér nélküli csapa kidolgozása kitartó munkát igényelt a nagyon sok keresztező friss nyom, és eléjük kerülő vad között. De hazánk egyik legtapasztaltabb vérebvezetője kiváló párost alkotva kutyájával mindenki számára ékesen bizonyította mennyire fontos a jó véreb mellett a hozzáértő vezető is. Csakis így, kettejük összehangolt munkája révén végződhetnek az igazán nehéz keresések is eredménnyel.

A sikeres és szép nap végén zengő vadász-kürtök mellett mindenki elégedetten állta körül a terítéket és hallgatta e jeles esemény értékelését.

1. Igor Hraples „Bajlesz” bajor hegyi véreb. Vezette: Zilai János, Gemenc Zrt.

2.Fürtön-Bükki Cömpi hannoveri véreb. Vezette: Szabó Ádám, Szögliget.

3.Hídvég-parti Morgó hannoveri véreb. Vezette: Bartha Ferenc, VADEX Zrt.

Reméljük sikerült lendületet adni hazánk ezen területén is a vérebbel végzett szakszerű utánkereső munka terjedésének, s egyben felhívni minden vadgazda és vadászember figyelmét arra, hogy a Magyar Véreb Egylet kutyavezetői bármikor állnak rendelkezésre, ha sebzett vad felkutatásáról van szó.

Ozvári Zoltán

-MVE-

GIO KUTYÁM EMLÉKÉRE

Minden azon a májusi napon kezdődött, 1998-ban! Pápa felé dőcögtünk, főnököm, kollégám és jómagam, abban a reményben, hogy sikerül egy vérebkölyköt kiválasztanunk az alomból a számomra akkor még ismeretlen, Heiter malomnál! A döntés, hogy vérebezni fogok, bevallom őszintén főnökeim kívánsága volt. Én sohasem akartam kutyás vadász lenni. Ha valaki ezt felemlgette nekem, mindig flegmán néztem rá! A döntés az döntés és ha hivatásos vadászként akartam tevékenykedni, vállalnom kellett a vérebezés örömét és bánatát, - akkor még nem tudtam-, de az iszonyatos mennyiségű munkát és törődést, amit egy véreb igényel! Szóval azon

kaptam magam, hogy az udvaron futkosó három kis húsgombócból választanom kellett. Tudatosságról szó sem volt, kiválasztottam a legnagyobb és egy-két jó tanács után már indultunk is hazafelé! Ott álltam egy kiskutyával, amikor még azt sem tudtam mi fán terem a véreb és a vérebezés, csak az iskolában tanultak derengtek elő bennem. Esténként az ölemben altattam el és úgy raktam a szalmába, hogy ne érezze annyira egyedül magát. Természetesen büszkén vittem magammal mindenhová. Vásároltam egy szakkönyvet, hazánk elismert vérebes szakemberének szerzeményét és pár hónap múlva azon kaptam magam, hogy a réten a csapákat húzom

kutyusomnak. Betartottam az összes instrukciót, amit a könyvben olvastam, és közben azért az erdőn is akadt pár könnyebb keresés, amiken gyakorolni tudtunk. Lassan, lassan szépen összezsizsolódtunk és azt hiszem, hogy kölcsönösen megszerettük egymást. Egyre jobban és egyre többet tudott keresni, koncentrálni és egyre több helyen kérték segítségünket, amit mi nem bántunk. Közben munkahelyet váltottam és ő még jobban belekerült a „jóba” és egyre többet dolgozhatott. Én nem tudtam, hogy jól tesszük-e a dolgunkat ugyanis nem volt viszonyítási alpom, de sejtettem, hogy jó úton járunk. Eljött 2001 februárja és én kértem főnökömet, hogy meglátogathassam az országos véreb fővizsga színhelyét, tapasztalatszerzés ürügyén. Barátaim elkísértek és a reggeli kávézás közben bejött egy bíró, hogy készülődjek, mert mindjárt kezdődik a megnyitó, és oda kell állnom a többi vérebes közé és csak mondta, mondta nekem a magáét. Hiába gyözködtem, hogy én csak néző vagyok, egyre jobban hajtogatta, hogy már pedig engem a főnököm benevezett a fővizsgára! Futkosott a hátamon a hideg, de azért gyorsan cselekedtem, kértünk valakitől vezetéket és az utánkereséshez megfelelő felszerelést, mert puskán kívül semmi sem volt nálunk. Nagy meglepetésre a keresés nagyon jól sikerült és én büszke voltam Gióra. A bírói kör ugyanis 213 ponttal értékelte az eredményes munkánkat. Ezzel a fővizsgát megnyertük és boldog Kaszó kupa tulajdonosként már robogtunk is hazafelé. Szüleim nagyon büszkék voltak rám és ez még nagyobb hitet adott nekem, hogy érdemes vérebezmem. Innentől kezdve több versenyen is részt vettünk és már meghívásos rendezvényeken is szerepelhettünk. Kutyám nagyon komolyan fejlődött és nagyon nehéz, kemény munkákkal is sikeresen megbirkózott. Vadászszезonban sok helyre hívtak bennünket és bevallom őszintén, mindketten nagyon élveztük a dicsőséget a sikeres utánkeresések után. Könnyű dolgom volt, kutyám mindent tudott és ritkán kellett beleavatkoznom a keresésekbe. Volt olyan szeptember, mikor 25 elindulásból 21 bikát találtunk meg. A 2003 novemberében Kaszón megrendezésre kerülő nemzetközi vérebverseny volt kutyám utolsó versenye, itt, „hazai” pályán, két nagyon szép első díjas munkával és a kupával öregbítettük a magyar vérebesek világhírét! Sajnos irigyünk is akadt közben, akik azért megkeserítették

élményeim ízét, de az élet az ilyen, túl kell lépni rajta. Drága vérebemnek ez könnyebben ment, neki „csak” az alvással, evéssel, és persze a keresésekkel kellett foglalkoznia! Betegségek elkerülték, baleset is csak kettő érte, az is egy azonos évben. Egy kan bökte meg agyarával több helyen is, és mikor ebből kigyógyult, egy újabb kanon akart elégtételt venni, nem sok sikerrel, újabb sérülés lett a vége. A munkásévek teltek és Gio pofája lassan egyre őszebb lett, ő is elkényelmesedett, feleslegesen semmit sem csinált, öreguras lett. Ha munkáról volt szó, mintha doppingolták volna, sohasem adta fel. A rutinja egyre nagyobb lett, kitartása a régi, még ha futni már nem is igazán tudott. Kaptam egy újabb kiskutyát, és ez nagy törés volt számára. Érezte, hogy valami nincs rendben, a gazdi hanyagolja. Nemtetszésének sokszor „hangot” adott és én próbáltam ezt az érzést tompítani, de hát tudta ő, hogy az idő megy és méltón viselte a következményeit. Sokszor költöztem, és nagy bánatomra kutyáimnak a munkahelyemen kellett aludniuk. Minden nap mentem hozzájuk, és vittem őket magammal, de hiányzott nekem és szerintem nekik is, hogy többet legyünk együtt. Az idő nagyon gyorsan ment és bennem egyre többször feléledt a gondolat, hogy lassan eljön az idő, mikor már nem foghatom a vezetéket Gio után és nem simogathatom ősz fejét. Az ember valahogy ezt megérzi. Eljöttek a beteges időszakok és én rettegve mentem minden egyes alkalommal az állatorvoshoz. Bizakodó voltam, mert nagyon nagy volt benne az élni akarás és mindig egy újabb csodálatos kereséssel bizonyította, hogy még nem jött el az a pillanat mikor feladja. Egy sebzett bikát hoztunk terítékre, nem tudom pontosan, de talán a 210. bikája

volt a 350 eredményes kereséséből. Ez volt az utolsó keresése. Vastagbélgyulladásra lett, majd ebből kigyógyulva úrrá lett rajta a rák és nekem dönteni kellett, karácsony előtt két nappal. Nehéz döntés volt, de ő megértette, mert mikor kimondtam, többé nem ellenkezett a vizsgáló asztalon, csak a nagy barna szemével nézett

rám. Pár perccel később a karjaimban tartottam, úgy, mint régen a szalmában, de már utoljára, a könnyeimmel és érzéseimmel dacolva. Emléket a két menyekéi 500 éves tiszafa őrző! Isten veled, Gio!

Szeifer Szabolcs

BÁCS MEGYEI UTÁNKERESŐK A BÖRZSÖNYBEN

Feleségeinkkel, és az ország különböző pontjairól érkező vérebes barátainkkal, (egy vérebes társunk Dunaszerdahelyről is velünk tartott) 2009 nyarán „tanulmányútra” indultunk a Börzsöny egyik legszebb részére, Királyházára.

Utánkereső csapatunk egykori tagja, Bényei Tamás, - aki kis családjával együtt átigazolt az Ipolyerdő Zrt.-hez, - invitált minket az alföldi közeghez szokott, síkvidéki vadászkutyásokat a hegyek közé. Királyházi szállásunk, királyi volt, az ellátásunk pedig fejedelmi. Hölgyvendégeink kipihenhatték magukat, és a reggeli csapafektetések után ők is végignézhették a szakszerű kidolgozásokat, amelyek a hűvös hegyi erdő mélyén értek véget. Nem titkolt szándékunk volt az sem, hogy megmutassuk nekik, hogy miért is vagyunk hajlandóak az ünnepi ebéd helyett, -a családi békét egyoldalúan felrúgva- utánkeresésre indulni, amikor csörög a mobiltelefonunk.

Egy picit talán sikerült elfogadtatni velük ezt a dolgot is, a vadászat szenvedélye mellett.

A környékbeli vérebéseket egyik este meginvitáltuk egy hamisíthatatlan, Pál Janó féle gemenci halászlére, amely Kaszóban már többször bizo-

Bács megyei utánkeresők

nyított, és jófajta Bartha Feri féle etyeki borok mellett tapasztalatokat cseréltünk.

Napközben kirándultunk és egy sétánk alkalmával vadászkürtök szólamai kíséretében megkoszorúztuk Bársony István emléktábláját is.

A három napos pihenés után élményekkel telítve, a vadászkutyás barátságokat elmélyítve tértünk haza, és már a búcsúzkodáskor eldöntöttük, hogy „jövőre, veletek, újra ugyan itt”.

Kammermann Péter

A FARKASÁGÚ SZARVASBIKA

Ebben az évben szeptember 5.-én jött az első osztrák csoport és délutántól már mind az öten kísértünk. Az esti les eredménytelen volt mindenkinek. Nekem este telefonáltak a másik erdészettől, hogy megsebeztek egy bikát, másnap a kísérés után menjek át az iváni területre keresni. A reggeli vadászatkor nekünk sikerült egy bikát lőnünk, viszont az egyik kollégámék is sebeztek a röjtöki területre.

Ment az idő gyorsan, bikabeszállítás, teríték, hűtőben elrendezés és csak utána tudtam elkez-

deni a keresést. Gyorsan hazamentem a kutyáért, átöltözni aztán indultunk a megbeszélt helyre, ahol már nagyon vártak rám. Megvizsgáltam a nyomokat, löveket és megkezdtük a munkát. A kutya jól tartotta a vérző nyomot, nagy elánnal ment a bika után. Körülbelül 800 méter után alacsony lövéssel kimúlva találtuk Gyors búcsúzkodás a kollégák elrendezték a hátralévőket, mert engem már várt a reggeli sebzés. Visszaérvén, a kísérelő elmondása szerint egy 7 kilogramm körüli farkaságú bikát sebeztek, jól jelezte a lövést. A lő-

jelek megvizsgálása után elindultunk a kutyával, először csak a bika ugrásain mentünk, és ahogy lelassult már csak a kutya által felvett csapán. A bika megállhatott, mert vértócsa volt a váltón habos vérrel, nekem rossz érzésem támadt, ilyet a bika az én tapasztalatom szerint csak gyenge lövésnél csinál. Na de nem adtuk fel a kutya egy kört leírva határozottan ment tovább, vért 50-100 méterenként találtunk és mintha a teheneihez visszament volna a csapákból ítélve, de mi rendületlenül követtük a rálövéstől már 1 kilométerre voltunk egy reményt keltő sűrűn átvergődve. Egy erdei úton 50 métert mentünk és újra beváltott a terület legsűrűbb részébe, amely szederből, kökényből és fiatal akácosból állt. Jó meleg volt, folyt rólam a víz de a kesztyűt meg a csuklyát sem tudtam levenni a sok tüske miatt. Közben disznókondát zavartunk fel pihenőhelyükről, majd egy nagyobb létszámú rúdliba is belebotlottunk. Biztató jelünk alig akadt, ritkán egy kis vér és a kutya innentől mintha a rudli után menne. Elbizonytalanodtam, talán arra ment a rudli is és eltiporták a vért, sebágy sem volt a fekhelyekben, ekkora távolság után már valami kellene, hogy legyen, a telefonom is állandóan szól, hol vagyok? Merre járok? Mi történik? Megállok, úgy gondolom ezt nem tudom megtalálni. A kollégám bejött értünk egy közeli nyiladékra és bementünk bánatosan a vadászházba. Ekkor már egy óra elmúlt. A vendég nem értette, hogy nem találtuk meg hiszen ő jól meglőtte, meg hát farkaságas bikáról lévén szó tetszett neki a tróféája. Megígértük neki egy másik kutyával újra megnézzük a nyomokat. Én felhívtam a Csiszár Istvánt, hogy el tudna-e jönni megpróbálni, hát ha valahol ott a nagy vadjárásban eltévedtünk. Elmondtuk neki, hogy volt, meddig mentünk el, úgy döntött az utolsó vércsepptől folytatja. Mivel én délután 5 re jöttem vissza kíséрни, a saját kocsimmal mentem ki hátha sokáig tart és el tudja jönni, ő meg a kísérhoel tudja folytatni. A kontroll kutya felvette a csapát és ugyanabba az irányba amerre én is kerestem elindult, de a kutya semmit nem mutat, csak megyünk a sűrűbe, körözés, újra elindul, semmi biztató jel már a Pityu is kezd csüggedni. Aztán párszáz méter keresés után, mikor kiértünk egy ritka szálerdőbe, feladtuk.

Abban egyet értettünk, hogy nem pusztul el, bögéskor több komoly sérülést is szerezhet. Visszamentünk a vadászházba és beszámoltunk

a vendégnek, aki fájo szívvel ugyan, de tudomásul vette a történeteket. És mivel este és reggel is vadászott, volt alkalma és sikerült is lőnie egy 6 kilogramm körüli bikát. Teltek múltak a napok, csoportok jöttek mentek estek a bikák, volt munka rendesen. Mivel bögéskor 80-90 bikát lővettünk, van forgalom jócskán a vadászházakban. Egy hét telt el a farkaságú bika sebzése óta, a kísérho vadász azt a részt eddig nyugodtan hagyta, és a reggeli cserkeléskor a keskeny vadföld felé vette az irányt. Elmondása szerint, ahogy közelebb ért már mintha hallotta volna ezt a hang ott bögni, a cserkelő útról kinézve a farkaságú bika ugyanott állt, ahol egy hete megsebeztek, csak a vendégvadász volt német, egy régi visszajárho vendége. Nagy izgalommal gyorsan letámasztotta a lő botot, mert a tehének már figyelték a gyanús alakokat, kitámasztott és megadta az engedélyt a lövésre. A lövés eldörrent a bika felugrott és pörgő lábbal be az erdőbe. A tapasztalt kísérho már tudta hogy megint megsebeztek. Lógó orral ment a rálövés helyére és mikor megtalálta a csöves csontot, visszavonulót fűjt a vadászházba. Alig várta, hogy mi is beérjünk és mondta is a szívfájdalmát, hogy nem tudja ezt a farkaságú bikát méltóképpen meglövetni. Mivel már aznap esett 3 bika, javasoltam, hogy hozzuk be őket a hűtőbe és majd ha ez is meg lesz, mert hát nagy esély van a törött lábú megtalálására egyben csinálunk terítéket. Úgy is lett. A csoport neki állt reggelizni én hazamentem kutyáért, puskáért és vissza a vadászházhoz. A vendégek mivel jó barátok voltak így mind a négyen ki akartak jönni keresni. Két kocsival mentünk, az egyikben én és a sebző, a másikban a kísérho és a három vendég, akiket felültet azokra a lesekre, amik a terület-határhoz legközelebb vannak, hogy hajszában az esetleges átváltást elkerüljük. Telefonon jelezték, ahogy elhelyezkedtek a leseken, mi meg elindultunk a 3 órás nyomon. Húzott a kutya a jól vérző könnyű csapán, csak nekünk kellett vigyázni a szederindák ruhaszaggató marasztalásától. Már 1 kilométert mehettünk, közeledtünk a puskák felé végig bő vérrel, de még sebágyat nem találtunk, ekkor a vérnyom a puskák előtt derékszögben elfordult egy középkorú akácos felé, amit mindig szerettek a szarvasok, a kutya egyre ingerültebb lett, a vendég már alig tudott jönni, kérte, hogy engedjem el a kutyát, a bika úgyis itt van nem messze. E pillanatban előttünk 10 méterre nagy recsegéssel kiugrott a

farkaságú bika, én a kutyát kicsatoltam és megkezdődött a hangos hajsza és kis idő múlva az állóra csaholás. A vendéggel közelebb cserkelünk és 40-50 méterről néztük, ahogy a kutya keményen támadja a bikát nem hagy neki időt a figyelésre. De a bika sem hagyja magát először a jó lábával akarja felrúgni, utána az agancsával a szederbe szorítani, a vendég tátott szájjal elképedve figyelte a küzdelmet. De ekkor már a 30-30 Winchester piros pontja a nyaktövön ült

és mintha villám sújtott volna le rá, zuhant le a földre. Töret átadás után megvizsgáltuk, az első sebzés a szegycsont előtt ment át srégen, kevés vért adva, a második sebzés magas láblövés volt. A teríték után méltó megünneplésre került sor. A farkaságas bika trófea súlya: 7, 4 kilogramm

Vadászüdvözzel:

Kiss Ferenc
TAEG ZRT

EMBER ÉS KUTYA

A kutya és az ember kapcsolatát sokféle módon megfogalmazzuk: jó barátunk, vadásztárs, segítség a bajban stb. Mindezek igazak. Egy valamit azonban nehezen tudunk kimondani. És talán nem is illő kimondani azt, hogy Ő volt a legjobb barátunk. Hajlandók vagyunk emberi tulajdonságokkal elhalmozni és ezzel sokakat megsértünk. Pedig így van.

Így lehet ezzel Bubán Pista barátom is, aki szerényen és röviden csak a következő sorokat írja le Vadkövető Andor Csoki kutyájáról, aki 2010 január 4-én az örök vadászmezőkre ment, gazdája fogalmazása szerint elaludt.

A Szerkesztő

*Vadkövető Andor Csokival
az utolsó megkeresett vadja mellett*

NEMZETKÖZI VÉREB FŐVIZSGA

MAGYAR SIKER A NEMZETKÖZI FŐVIZSGÁN

Nyúl András és a tartalék kutya Babály Csaba a nemzetközi fővizsga startjánál

Páratlan év lévén tudtuk hogy idén ismét a legnagyobb rangú megmérettetésre kerül sor a vérebesek között, mivel ebben az évben kerül megrendezésre a 31. Nemzetközi Véreb Fővizsga. Ez a legrangosabb „verseny” az összes vadászkutyások között. Mondhatni felér egy olimpiai győzelemmel. A Walter Frewert nevéhez kötődő 1957-ben alapított vándordíjat nem minden esetben adják ki, csak akkor, amikor a nemzetközi zsűri a véreb munkáját kiváló minősítéssel értékeli. Mi titokban arra vártunk, hogy ez a díj magyar tulajdonba kerüljön és fohászunk meghallgatásra talált. No de sorjában a dolgokkal. A magyar delegációt Dr. Buzgó József az MVE elnöke Böhm István tenyésztési felelős, Nyúl András és Babály Csaba vérebvezetők Radó

Megnyitó Brückenauban

Zoltán a MEFA Zrt. fővadásza és e sorok írója képviselték. Lelkes kísérők is akadtak Homolya László, Vajda Csaba és családtagjai kíséretében. A főhadiszállás Bad Brückenau-ban volt. Innen indultunk kb 200 km-es körzetben az esedékes munkákra. Már bevált hagyomány szerint a holdvilágos lesekre és a nagy létszámú hajtóvadászatokra szerveződött a rendezvény. Valójában volt elég munka, hiszen 71 bevetésen voltak a vérebesek. 46 esetben megállapításra került, hogy a vad tulajdonképpen nem lett meglőve. Az eredményes munkák száma 14 volt. Ez egy

Babály Csaba csak úgy mellékesen egy III. díjas munka után

nagyon jó arány. A 11 résztvevő nemzet 12 kutyája közül a egyedül a magyar véreb nyújtott kiemelkedő teljesítményt. Szarvaslesi Csilla hannoveri vérebet és vezetőjét Nyúl András lábodi fővadászt nem kell külön bemutatni a hazai vérebeseknek. A sorsolás alapján nekik is jutott értékelhetetlen munka. Míg egyszer jött

egy telefon hívás, hogy van egy kan sebzés, amit már egy másik véreb (minden társasvadászaton van jelen véreb) keresett. A rálövés után 50 méterre kevés vért és csöves csontot találtak, ami egyértelműen láblövésre utal. Innen kb 1,5 km-en volt helyenként vér majd újabb 1,5 km-en vér nélküli csapát követtek. Ekkor jött a döntés, hogy a következő napon ezt a munkát egy versenyző folytassa. Andrisék kb 1,5 km-re mentek az előző kutya nyomán, majd onnan a teljesen vér nélküli csapán újabb 4 km-t. Egy szederindás sűrűnél Csilla jelezte vezetőjének, hogy „meleg”

Nyúl András és a bírók

a helyzet. Mivel nagyon összeszokott párosról volt szó Andris a véreb viselkedéséből felismerte a helyzetet és hajszára engedte Csillát. Mintegy 800 m-es hajsza után meghallották azt a nagyon várt, a vérebvezető és a bíró fülének oly kellemesen izgatató de egyben megnyugtató hangot

Még a kísérő hölgytagunknak Dákay Zsuzsának is jutott egy dermedtre keresés

is, az állóra csaholást. A körülmények és a terep alakulatok úgy hozták, hogy Andris, ahhoz hogy megadja a kegyelemlövést és megszüntesse a sebzett vad szenvedését, ami lényege a vérebezésnek, nem tudott ideális széllel közeledni arra a helyre, ahol a véreb állított. Ezt érzékelte a sebzett vad is, a kutya szagot még elviselte volna de az ember szagot már kevésbé. Azonnal neki fordult Andrisnak. Ő már felkészült az ilyen jellegű támadásra és sikeresen a nadrágszárát mentve megadta a kegyelemlövést. A helyszínen elhangzó kűrtszó nem csupán a terítéken lévő vad tiszteletének szólt, hanem kicsit a magyar vérebeseknek és elsősorban ennek a nagyszerű párosnak. Azt kívánom, hogy ilyen körülmények között szóljon még nekünk a vadászkürt. Köszönjük Andris.

Miféle Angebot az, ha nem vadászhatunk?

*Zilai János
Fővadász*

VÉREBEZÉS VIZSLÁNK SEGÍTSÉGÉVEL

A vérebrel történő utánkeresés két fő elem-ből, a vezetékmunkából és a hajszából áll.

Szépségét és egyben nehézségét is az adja, hogy e két merőben más képességet igénylő feladatot ötvözzünk egy kutya-ba, a vérebünkbe.

A tenyésztetőséget elbíráló munkavizsgák is ezt az alapfilozófiát tükrözik.

A vezetékmunka során a sokszor 15 órásnál is idősebb, ezáltal kihűlt, gyakran vér nélküli nyomon kutyánknak higgadt tempóban, az eltelt hosszú időszak alatt keletkezett zavaró körülményeket mintegy figyelmen kívül hagyva kell a sebzett csapáját tartania. A vadbő területeken eközben gyakran személe kerülő vaddal szemben a sokszor befagyott csapa gyenge szagjeleit kell nagy buzgalommal és gyenge sebzéseknél jellemzően több kilométeren át, több órás koncentrációval követnie.

Ez a kiváló vezetékmunkájú véreb minden más kutyafajtát felülmúló specialitása.

Érthető, hogy ehhez egy kissé flegmatikus alkatra és az állandóan földön tartott orr használatához megfelelő testfelépítésre van szükség. Így a tenyésztői munka során a Hannoveri véreb kanoknál kialakult a 35-40 kg-os, nehéznek mondható testtömeg. Ennek különösen a hajszában lévő hátránya, valamint a hegyvidéki terep nehézségei miatt a Bajor vérebtenyésztés a kisebb testtömegre törekszik.

Visszatérve eredményes vezetékmunkánk végére, a könnyen sebzett (pl. kevés vért vesztett láblövött, húslövött) vad jellemzően már zajunkat meghallva, a takarásban lévő sebágyából felkel és anélkül, hogy megpillanthatnánk, faképnél hagy bennünket, s így jelentős előnyre tesz szert.

Ekkor a többórás vezetékmunkától, gyakran hőségtől fáradt, nehéz kutyánkat hajszára engedjük és várjuk az ilyenkor remélt legszebb muzsikát, öblös állóra csaholását.

A hajsza során vérebünk mintegy átszelle-mül, a szívverése felpörög, minden életfunkciója a legnehezebb fizikai megterhelés, a gyors vágta érdekét szolgálja, eközben a meleg csapát „kopó módjára” tartania kell, a rutintalan, tévesztő eb „büntetőkörökre” kényszerül, ezáltal egyre jobban lemarad, az idő múlásával a légszomja, a fáradtsága egyre fokozódik.

A vadat szemre kapva a lemaradás esélye már csökken, de ne feledjük a vad ekkor szembe-sül először üldözőjével, így ereje birtokában a méretes ebet meglátva még intenzívebb menekülésre és cselekkkel a véreb látóköréből való kiugrásra, ezáltal nagyobb előny elérésére, a kutya elbizonytalanítására törekszik.

Állítás, állóra csaholás két esetben jöhet létre.

Az egyszerűbb esetben a vad már annyira erőtlen, hogy nem képes a további menekülésre,

ezért utolsó energiáit felhasználva szembefordul üldözőjével. *Ezt állításnak nem, csak állóra csabolásnak nevezném, mivel a kutyának bátulról jövő, aktív támadó tevékenysége nem volt, hanem az állandóan szembeforduló, kimerült vadat csabolja.* A sebzett, gyengesége végett további jelentősebb menekülési távolság elérésére már nem képes. Így a kevésbé fogós kutyák is szép „állításokat” produkálhatnak, ellenben a fogósak a kisebb testű, veszélytelenebb vadat ekkor gyakran leránthatják.

A nehezebb esetben a vad akár tíz kilométernél nagyobb távolságra is képes elmenekülni, ekkor a munka gyors befejezésére csak egy esetben van esélyünk, mégpedig *ha gyors és kemény kutyánk a menekülőt bátulról, jellemzően a csánkját elérve csipkedi, fogja és ezáltal aktív támadó tevékenységével szembefordulásra készíti, ekkor mondhatjuk, hogy állítja a sebzettet.* A kevésbé fogós eb a sebzettet „lekíséri a térképről”, amennyiben elég kitartó akár állóra is csabolhatja, de aktív tevékenységével azt nem állítja.

VIZSLÁNK SEGÍTŐ SZEREPE:

A fenti bevezetést átérezve érthetjük meg „kopóvérű” mindenkes vizslánk hajszában történő segítő szerepének lehetőségeit.

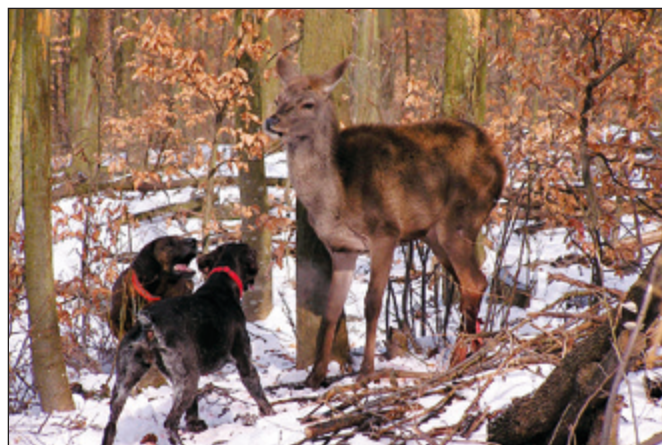
Vizslánk a vezetékmunka alatt lábhoz rendelve, szabadon követ bennünket, az előttünk dolgozó vérebet nem zavarja.

A gyorsabb és egyben fogós vizsla a hajszában a vérebet lefutva, hamarabb eléri a sebzettet, aktív tevékenységével azt megállásra készíti, majd vérebünk is csatlakozva hozzá immár ketten összedolgozva, figyelmét hátulról jövő heves támadásaikkal lekötik, állítják. Vizslánk eleve előnnyel is indult már, mivel vérebünk elengedése is időt vesz igénybe.

Aki látott már hosszabb távon együtt futó Hannoveri vérebet és vizslát az érzi igazán a gyakran azonos tömegű ebek sebességének és terhelhetőségének különbségét.

Hangsúlyozom, hogy vérebünk hajszában történő segítésére alapvetően három esetben lehet szükség:

1. Könnyen sebzett, aktív, hosszú távú menekülésre képes vad, azaz a nehéz hajszás munka.
2. Idős, megfáradt vagy kevésbé fogós véreb.

Véreb és vizsla együttes munkája

3. Az állításnak a kevésbé mozgékony vérebünkre való veszélyessége esetén, amikor vele a hajszt a vezetéken követjük. (pl. vadkan, gímbika)

Bizonyos kor után vérebünk még a legkiválóbb vezetékmunkákra képes, de már felelőtlenség volna egy veszélyes hajszával terhelni. Így igazi specialitását hosszútávon élvezhetjük.

VIZSLÁNK BEVEZETÉSE:

Vérebünkkel egy udvarban tartott, összeszokott, „kopóvérrel megáldott” vizslára van szükségünk. Jellemzően a drótszőrű német vizsla és a weimári vizsla rendelkezik gyakrabban ilyen képességekkel, de bármelyik vizslafajtában találhatunk ilyen egyedet. Ezek az ebek jellemzően nyomon is hangosak. Tőlük pointerszintű vadmegállásokat azért ne várjunk, de ettől függetlenül apróvadadászaton is kiválóan használhatók lehetnek, mindig az adott feladatra hangolódnak, **igazi mindenekesek.**

A kellően alapidomított mindenkes vizslánkkal társas nagyvad vadászatokon a hajtóvonalban veszünk részt. Póráz nélkül, lábhoz rendelve, egészséges vadak felbukkanásakor a kutyát azonnal fektetjük. Friss sebzettek esetén hajszára bíz-tatjuk. Az okos vizsla hamar megérti, hogy csak a sebzettek hajszolásának van értelme.

Vérebünknek készített mesterséges csapák kidolgozásakor vizslánkat láb mellett tartjuk.

Pár közös hajszt követően úgy dolgoznak együtt, mintha örökké ezt tették volna.

Megjegyzem, hogy kopót is használhatnánk kiváló eredménnyel, de ahhoz amúgy is meg-

lévő mindenestől vizslám mellett, még egy ebet kellene tartanom, valamint egy segítő személlyel kivonulnom, aki a vezetékmunka alatt kopómat végig pórázon tartja.

CSAPA VÉGÉN:

Mikor két ebünk állóra csaholását meghalljuk és jó széllel, óvatosan közelükbe kerülünk, felejthetetlen élményben lesz részünk. Láthatjuk, amint ősi farkasösztöneiktől fűtve, összedolgozva, a préda menekülésének megakadályozását

végzik, alkalmas pillanatokban kitekintve várják a legerősebb társukat, gazdájukat, a „falkavezért”.

Jól irányzott és ebeinkre lehetőség szerint veszélytelen kegyelemlövésünk után, a csapa végén, a terítéknél állva nemcsak vérebünkkel, hanem a vizslánkkal kiegészült „falkánkkal” együtt örülhetünk közös, nem mindennapi sikerünknek.

Márton Attila

Vadgazdálkodási ágazatvezető
SEFAG Zrt. Lábodi Vadászterdészet

ELNÖKI BESZÁMOLÓ

A csendesebb előző évet egy eseménydús 2009 követte. Február 20.-22. között ismét megrendezésre került – a hagyományoknak megfelelően – a Kaszó Kupa. Tamás János vezérigazgató és csapata ismét kiváló házigazdának bizonyult, s jó eredmények születtek a fő- és elővizsgákon egyaránt. A fővizsgán a legjobb teljesítményt a Baranya megyei Erzsébetről induló Horváth János érte el Kálistói Dóra Borissal, aki a 2009 évi Kaszó Kupát 194 pontos, II. díjas teljesítménnyel őki vihették haza. A keszthelyi illetőségű Nagy Péter Köröscsönyi Lízával a második legjobb eredményt érte el, míg a legjobb bajor hegyi vérebet ezúttal a nagybörzsönyi dr. Dákay Zsuzsanna vezette, aki Gejzírmenti Józsa kutyájával a harmadik lett. Az elővizsgát öt vérebvezetőnek sikerült kutyájával abszolválnia, közülük kitűnt Dabis László, a SEFAG Zrt Lábodi Vadászterdészetének hivatásos vadásza Magyarosvölgyi Bátor nevű hannoveri vérebével elért maximális 240 pontos teljesítményével.

A tavalyi elnöki beszámolóban már említettem volt, hogy a Nyírségben igen pozitívan alakulnak a dolgaink, hiszen a Napkori Erdőgazdák Zrt, ill. annak vezetője Támba Miklós évek óta támogatólag állt a vérebezés mellé, s Businé Tóth Réka odakerülésével az ottani szakmai munka erőteljes fejlődésnek indult. Ennek tanúbizonyságaként 2009 március 14.-én Napkorn megrendezésre került egy Vérebes szakmai nap, amelyet a MVE bírók és vérebvezetők küldésével támogattak. A meglepően szépszámu érdeklődő részvételével megtartott rendezvényen, ahol három megye –Borsod-Abaúj-Zemplén; Haj-

dú-Bihar; Szabolcs-Szatmár-Bereg – vadászati hatóságai ill. a legjelentősebb vadászterületek képviselői jelentek meg, három vérebesünk tartott bemutatót. A rendezők minden kutyának biztosítottak mesterséges csapát, majd a környékbeli vadászterületeken zajló vadászatokon előforduló természetes sebzéseken is módjuk volt elindulni. A szerencse ezúttal a Gemenc Zrt karapancsai fővadászának, Zilai Jánosnak kedvezett, aki Igor Hraplesz (hívónevén Bajlesz) nevű bajor hegyi vérebével a mesterséges csapán 140 pontos II. díjas és a természetes csapán 114 pontos III. díj, összesen 254 pontos teljesítményével első helyezettként értékes díjakkal gazdagodott. Szabó Ádám saját tenyésztésű Fürtön-Bükki Cömpi hannoveri kan kutyájával a mesterséges nyomon való 180 pontos I. díjas munkájával lett a második, míg a harmadik helyezett: Bartha Ferenc lett Hídvégi Parti Morgó hannoveri kan kutyájával a mesterséges nyomon való 125 pontos, II. díjas munkájával.

A 12. alkalommal megrendezett Nehezített Mesterséges Vércsapá Versenyt ezúttal június 6.-án a Zalaerdő Zrt Bánokszentgyörgyi erdészetének Szentpéterföldre-i vadászházánál rendeztük meg. A gondos házigazda helyben szolgáló munkatársa Egle Zoltán, a rendezvény vezető bírója is volt egyben, és munkatársai kiválóan előkészítették a hat versenyző kutya valamint a három elővizsgázó véreb munkáját. A versenyen igen kis különbségek alakultak ki, sok jó teljesítmény közül ezúttal a Vas megyei Pukánszki Zoltán került ki győztesen Sághegyi Slamesz Leó hannoveri vérebével (180 pont I díj). A második helyezést egy friss vérebes, Vajda Csaba érte el,

aki Judi von Milizers Meute nevű bajor hegyi véreb szukáját éppen Kaszón elővizsgáztatta, s most a szentpéterföldi NVV-en 160 pont/ II. díjat érdemelt. Harmadik helyezést egy helyi hivatásos vadász Vereczkei Bálint érte el Körcsönyi Nóra nevű hannoveri vérebével 140 pontos, II. díjas teljesítményével. Három vérebvezető és kutyája tett eredményes elővizsgát a rendezvény keretein belül: Istenes László Ósvavölgyi Emi-vel a maximális 240 ponttal, Radó Zoltán Bakony-szücsi Cézár-ral 187 ponttal, és a román vérebekkel működő kapcsolatunk keretén belül Joan Vanga Pauline von Steinberg-gel 180 ponttal. A Limier Club Roman ezúttal 4 fővel képviseltette magát, s a verseny előtt néhány napig Lábodon vettek részt továbbképzésen, mely során fővizsgára is sor került.

Nemzetközi szempontból kétség kívül a Verein Hirschman által 2009 október 29-31. között Bad Brückenau-ban megrendezett ISHV fővizsga volt a legemlékezetesebb. A MVE-t két vérebvezető – a hivatalos induló Nyúl András, és a rezervkutyás Babály Csaba – két bíró -Zilai János és Radó Zoltán- valamint Böhm István tenyésztésvezető és jómagam, mint elnök képviseltük. Hát, hogy őszinte legyek, a 10 évvel ezelőtti hirschmanos rendezvény feltételeihez képest a mostaniak alapvetően, és sajnos negatív irányba változtak meg. Nagy szerencse, hogy 4 évvel ezelőtt javaslatomra úgy döntött az ISHV közgyűlése, hogy a tagországok által a fővizsgán indítható kutyák számát kettőről egyre csökkentik, mert így is képtelenek voltak a 12 induló vérebek számára megfelelő munkát biztosítani. Az egész rendezvényt a térségben mindennaposan előforduló ún. Bewegungsjagd-okra alapozták, ami véleményem szerint abszolút alkalmatlan a

vérebek felkészültségének korrekt felmérésére, s ez alapján a tenyészkiválasztás elősegítésére. Ezeket a vadászatok nagy létszámú terelesnek lehet nevezni, 80-120 vadász részvételével. Nagy területeket hajtanak le, alapvetően nagy kiterjedésű államerdészeti vadászterületeken, 15-20 hajtóval és vagy háromszor ennyi kutyával. Az elkülönült hajtócsoportok csak a sűrűket hajtják, tarják a vadat mintegy állandó mozgásban, s a nagy területen leállított vendégek mintegy többszörös körgyűrűt vonnak a hajtott terület köré. A mozgás kb 10 órakor kezdődik és cca 1 óra körül be is fejeződik. A vérebeseket a vadászat végére diszponálták a helyszínekre -50-100 km távolságokra a rendezvényközponttól, s az aznapi, sok esetben 1-2 órás „sebzéseket” kellett kidolgozniuk. A legtöbb munka értékelhetetlen volt, hiszen sem a sebzéstől eltelt idő, sem pedig az utánkeresés hossza nem volt elegendő. A leggyakrabban „pocakon” lőtt, a rálövéstől 2-300 métert elment vaddisznót kellett keresniük a kutyáknak, s ha véletlen valamelyik sebzett ennél a távolságnál nagyobbra tett meg, azt a következő puskás sor 99%-os valószínűséggel kegyelemlövésben részesítette. Az a vérebese tehát, aki már kezdett örülni, hogy végre értékelhető hosszúságú munkához jutott a kutyája, az kellemetlenül csalódott akkor, amikor kutyája egy zsigerhez vezette. Mindösszesen négy értékelhető munka volt, s nagy dicsőségünkre és örömünkre az eredetileg „Pechvogel”-ként elkönyvelt – mivel a legutolsó, a 12. rajtszámot húzó- vérebvezetőnk Nyúl András Szarvaslesi Csilla nevű kutyájával messze a legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtva megnyerte a versenyt. Persze ez koránt sem volt ilyen egyszerű, hiszen a rengeteg rövid, értékelhetetlen munkára való hosszas kiutazás, bonyolult, már-már átláthatatlan szervezés olyannyira követhetlenné tette a résztvevők számára az eseményeket, hogy a rendezőket is beleértve, talán senki nem volt aki pontosan tudta volna mi, miért és mikor történik. A SE-FAG Zrt lábodi fővadásza rutinos versenyző és bíró is egyszemélyben, s a rossz rajtszám miatt az esélytelenség nyugalmával kivárta azt az egyetlen alkalmat, amikor egy már több kutya által feladott, megtalálásra esélytelennek ítélt kétnapos sebzést kínált fel neki a sors, s ő a befejező nap szinte lehetséges utolsó pillanatában valóban rendkívüli teljesítménnyel megtalálta a vadat! Meg kell mondjam őszintén, hogy a kiváló

kutya, a jó vérebvezető és a nagyfokú szerencse mellett köszönet jár Wilhelm Puchmüller-nek is, aki a magyar vérebesek régi barátjaként okos tanácsaival segítette Andrist és tartotta benne a lelket, amikor a remény is veszni látszott.

Mindenképpen meg kell említenem bajor hegyi vérebesünk legjobbját, Babály Csabát is, aki kutyája teljesítménye alapján hasonlóan esélyes volt a nemzetközi fővizsgán való indulásra, mint kollégája, de zokszó nélkül vállalta a „másodhegedűs” szerepét. Reserv kutyásként komolyan készült megmérettetésre, és Andy Morske Oko nevű kutyájával igen jó formában állt készen arra, hogyha az eredetileg nevezett magyar kutyával bármi történt volna a fővizsgát megelőzően, akkor helyébe lépve méltóképpen képviselje a MVE színeit. A korábban leírt szervezési nehézségek miatt látnunk kellett már a fővizsga kezdetén, hogy a hazai rendezvényektől eltérően itt nem lesz mód és lehetőség arra, hogy a tartalék kutyák is munkához jussanak, s arra pedig főként nem számíthattunk, hogy az esetleges munkát értékelik, vagy netán figyelembe veszik a helyezések megállapításánál. Csaba azonban, némi elnöki segítséggel munkához, mi több, munkákhoz jutott, melyek kidolgozásával bizonyította, ha ő indulhatott volna, akkor is kellően magas színvonalon képviselt volna bennünket. Azt még nem is említettem a szervezés nehézségeivel kapcsolatban, hogy a nagy terelővadászatok terítékéhez megérkezve azzal kellett szembesülnünk, hogy több helyi vérebes is repesve várja a vadászattervezetőtől a híreket, hogy mikor és hova mehet utánkeresni! Előfordult, hogy a versenyző kutya mellett még öt másik vérebvezető is munkára készen jelent meg a vadászatok befejeztével. Csaba

két vadat is megtalált – az egyik a már korábban leírt értékelhetetlenül rövid, „pocakos” vaddisznó kategóriából, a másik viszont egy másfél kilométeres, lényegesen nehezebb szintén vaddisznó dermedtre keresés volt - s ezzel ő és kutyája nyerte el a „Legeredményesebb utánkereső” ki nem adott, s sajnos meg sem említett díját! Én azért ezt a hozzáállást és teljesítményt is nagyra értékelem. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy Nyugat-Európában a korábban gyakorolt vérebezésnek lassan, de biztosan vége lesz, nem fogják tudni az állatvédő szervezetek nyomását elhárítani. S a régi fővizsgák utolsó mohikánjaként mi, magyarok fogjuk tudni a megszokott hangulatot és vizsgalehetőséget biztosítani.

Van még egy dolog, amiről szót kell ejteni az elnöki beszámolóban, s ez nem más, mint a MEOE körül kialakult helyzet. Sajnos bennünket is érintő dolog, hogy a nyár vége felé a magyar állam jogerősen pert nyert a tenyésztő szervezet ellen, s mintegy 80 millió forint kártérítés megfizetésére kötelezte. A korábbi gyakorlatnak megfelelően ismét leemelték inkasszóval az összes tagszervezet bankszámlájáról a pénzt, így a MVE-től is elvontak mintegy 600.000 Ft-ot, s emiatt roppant nehéz anyagi helyzetbe kerülünk. Ez a probléma illetve ennek megoldása az egész jövő évünkre rá fogja nyomni a bélyegét. Nem lesz könnyű évünk, de bízom benne, hogy tenni vágyó tagságunk segítségével úrrá leszünk ezeken „mocskos” anyagi gondokon.

Köszönöm a figyelmet és kérem a közgyűlést, hogy fogadja el az elnöki beszámolót!

Dr. Buzgó József
MVE elnök

PÉNZÜGYI BESZÁMOLÓ

Bevételek

	Nettó érték	Fizetendő Áfa	Bruttó érték
1. Tagdíj	698000,-	-	98000,-
2. Magánszemély által adott támogatás	70000,-	-	70000,-
3. Banki kamat	866,-	-	866,-
4. Nevezési díj, tenyészszerle	70839,-	14161,-	80000,-
5. Vizsgadíjak	98591,-	19909,-	118500,-
6. Teljesítményfüzet	14165,-	2835,-	17000,-
7. Könyvértékesítés (Véreb Krónika, Híradó)	121637,-	6088,-	27725,-
8. Egyéb bevételek (kitűző)	7501,-	1499,-	10000,-
Összesen:	1082099,-	44492,-	1126591,-

Kiadások

	Nettó érték	Felszámított Áfa	Bruttó érték
1. Irodaszer, nyomtatvány	8.841,-	1784,-	10625,-
2. Versenydíjak	16900,-	2580,-	19480,-
3. Folyóirat, kiadvány (V. Híradó)	307000,-	15350,-	322350,-
4. Rendezvény költség-hangosítás	25000,-	5000,-	30000,-
5. Fénymásolási költség	1500,-	375,-	1875,-
6. Postaköltség	58969,-	-	58969,-
7. MEOE 07.08.havi könyvelési díj	18000,-	-	18000,-
8. Saját gépkocsi-használat	254151,-	-	254181,-
9. 2008-2009. évi vállalkozási díj	98000	22000	120000,-
10. Banki költség	50289	-	50289,-
11. 2008. évi nemzetközi tagdíj	126494	-	126494,-
Működési kiadások	965144,-	47089,-	1012233,-
12. 2008. évi függőbevétel visszafizetése	3500,-	-	3500,-
13. MEOE inkasszó leemelése bankszámláról	490737,-	-	490737,-
Összesen:	1459381,-	47089,-	1506470

Nyitó egyenleg 2009. január 1.-én	
- OTP elszámolási számla	378117,-
- Házipénztár	39340,-
2009. évi bevételek	1126591,-
Összesen:	1544048,-

2009. évi kiadások	1506470,-
Záró egyenleg 2009. december 31.-én	
- OTP elszámolási számla	2333,-
- Házipénztár	35245,-
Összesen:	1544048,-

- Az Országos Egyesület 2009. évi elszámolást még nem készített.
- 2009. december 31-én fennálló ismert kötelezettség: A 2008. évi elszámolás szerint tartozás a központ felé 410265,- Ft. 2009. évben befolyt tagdíj központi része (157 fő x 2000 Ft.) 314000,- Ft.
- 2009. évi nemzetközi tagdíj 450 Euro.

Kaposvár, 2010. február 2.

Összeállította:

Hernesz Ferencné
Simon Pál
Titkár

FELÜGYELŐ BIZOTTSÁGI BESZÁMOLÓ

2009 – 2010

Tisztelt Taggyűlés, Elnök úr, Tisztelt Kollégák!

A véreb használhatóságára irányuló rendezvényeken született kitűnő eredmények az elmúlt esztendőben is kiválóan bizonyították, hogy egyletünk jelentős szakmai tekintéllyé vált egész Európában !

Nem mondanám el újra az elnöki beszámolóban már felsorolt eredményeinket mégsem mehetek el szó nélkül a legutóbbi nemzetközi sikerünk mellett. Hosszú idők óta most végre fehéren feketén egy magyar tenyésztési kutya nyerte el a fődíjat Nyúl András vezetésével. Nem kisebb elismerés jár úgy gondolom Babáj Csabának aki kutájával több remek munkát dolgozott ki sajnos bírói kíséret nélkül !?...

Év közbeni menetrendszerinti nehezített vércsap versenyünk is jó teljesítményeivel, a fiatal arcok megjelenésével biztató demonstrációja volt a magyarországi vérebezésnek. A kitűnő rendezés záloga a Zalaerdő Rt szentpéterföldi mintakerülete és annak vezető fővadásza, kiváló vérebvezető Egle Zoltán volt.

Az év eleji Kaszókupa rendezvényünk pedig a már megszokott igényességével, megfelelően magas szintű szakmaiságával, valódi tartalmával, az eddig általam megismert Európai rendezvények fölé tudott ismételt emelkedni.

Ezekhez a rendezvényekhez egyre több pénzre, kapcsolati tőkére van szükség s hogy ezek a rendezvények sikeresen lebonyolódhattak az elnökség munkáját dicséri.

Egyletünk anyagi helyzete az elmúlt évben finoman szólva érdekesen alakult. A MEOE nullára inkasszálta az addig megtakarított összes pénzünket egy korábbi hosszán elhúzódó peres APEH tartozás miatt. Menekülési lehetőségként jól jött a közhasznúsági bejegyeztetésünk mivel ilyen formán bárki tud pénzeket adni támogatásként úgy, hogy azt az adózott nyereségéből leírhatja. A tagdíj befizetésekkel annyi baj van csupán, hogy azok jelentős része nagy lemaradásokkal, esetenként többszöri felszólításokkal késve érkeznek be.

Évek óta húzódó probléma teljességgel ki a múlt évi tenyésztésbe foghatóság és az ehhez kapcsolódó tenyészszemlék vonatkozásában.

Nem igazán éreztem át mások ezzel kapcsolatos korábbi panaszait addig míg a saját bőrömön nem csattant az ostor. Sajnos nem kaphatott az akkor 3. évében lévő, munkám során nélkülözhetetlen véreb szukám tenyésztési engedélyt mert miután kissé magasan tűzött fülein kívül nem sikerült más hiányosságot, kizárandó kritériumot találni, a tenyésztési felelős összegzésekként azzal utasított el, hogy „csúnya” !..Ezért egy év múlva újra nézzük meg...Sajnos az év elmúlt és az én kutám ugyanolyan mondjuk rá : csúnya maradt !...Szeretném leszögezni, hogy a „csúnya” nem tenyészminősítési fogalom !.

A fiatal kollégákat azzal biztatjuk, hogy a köztudottan rosszul fizetett hivatásuk mellékjövedelmeként profiljuknak megfelelően tenyészsenek vadászkutyát s ezzel párhuzamosan meg igyekszünk a felkínált lehetőségeknek ellene tenni !...

Nyilván való nem elvtelen megalkuvásra szólítok fel ezzel bárkit is de mégis csak felhőborító, hogy olyan kutyák mint a Szitás Attila, vagy az Ozvári Zoltán széles körben ismert kitűnő, kivételes képességű kutyáik egy-két centin bukják el annak lehetőségét, hogy bízva a genetikában több hasonlóan jó tulajdonságú szorgalmas kölyökkel segítenék a jól dolgozó vérebekek számát. Azokról a még alig ismert fiatalokról meg nem is beszélek akik rossz szájjal lógó orral mennek el a sikertelen megmérettetések után !...Az ország egyik legjobb vérebének Babáj Csaba kutájának vélhetően sosem lehetne utódja, ha szigorúan a Bajor kódex szerint járnánk el !

Summa summarum !...A véreb elsősorban munkakutya és másodsorban is sőt harmadiziglen és még...nagy szünet után jöhet górcső alá a külleme. Ahol nem így van ott úgy vélem nagy a baj. Természetesen nem az egészségügyileg öröklődő betegségekre gondolok mikor a most megismert tenyésztési szigor enyhítésén fáradozom hanem azokon a küllemi differenciákon aminek az egyik újszerű szinonimája a „ronda” !...

Úgy vélem és tisztelettel ajánlom, hogy a tenyésztési felelős nem kevés társadalmi munkával járó feladatai közé tartozzon, hogy a kisebb küllemi hiányosságokkal rendelkező de egyébként

Szeressem, vagy utáljam?

jól dolgozó vagy ígéretes kutyáknak ajánljon megfelelő párt s csak ezek betartása mellett lehessen törzskönyvezni a megszületett kölyköket felülbélyegzés nélkül.

Szeretném ha tovább erősödne a magyarországi vérebesek tábora itt az egyleten belül, örülnék ha a jövőben tudnék a sok kölyök vásárlási megkeresésre házon belül reagálni és nem kényszerülnének sokan az ismeretlen származású, sosem volt vadász, bár kétségtelen gyönyörű kutyák megvásárlására...

Herend, 2010-02-01

Tisztelettel:

Maróti Béla

EB elnök

Ha a világ fordul is...

Zala gyönyörű! Nem látni el a látóhatár széléig, mint az Alföld rónaságán, a szem minduntalan megakad valamiben: itt is, ott is dombok, belelátni a kukoricatáblákba, nem csak a szélső sora kísér utamon, hanem őszülő ruhájában integet a fél tábla a domboldalról így szeptemberben. Még nem színesek a falevelek, még zöld a határ, idén még a katáng is kéklott az utak szélén.

Utazunk két dolgozó kutyámmal: az öt éves Bettivel és első almából származó 2 éves fiával, Bonival, hogy megkeressünk egy sebzett bikát. Mert Zalában ez is gyönyörű: a harsogó hangú, rejtek adó erdők. Bár tudom, hogy ilyenkor a nem vadász asszonynépek félik is az erdőt, mert képes úgy megszólalni egy-egy nagyúr, mintha mellettük állna. Főleg az idősebbek emlékeiben élnek ilyen „megugrasztások”, amikor még kint voltak a határban: dolgoztak, szőlőhegyre jártak. Na de mi, vadászok bezzeg alig várjuk, hogy közelébe kerülhessünk az erdők királyának. Mi már aztán rutinosak vagyunk, tudjuk, mit kell tenni, hogy birtokba vehessük Őket.

Most is ezért megyünk: egy külföldi vendég megsebzett egy gímet, jött a hívás, segítsünk, hát megyünk az autóval, mi négyen: én a két vérebemmel és a fegyveremmel. Megyünk, hogy mindenki elégedett legyen.

Lajos, a vadászmester megmutatta a sebzés helyét, találtunk vért, van remény. Bonira rátettem a GPS készüléket, mert ő a hajszásabb, Bettit ráállítottam a nyomra, mert ő a tapasztaltabb, igazodóbb, precízebb, és a vadőr kollégám kíséretével elindultunk a bika nyomán.

Idén dolgozunk először GPS készülékkel. Megvettem, mert bizony nem egyszer előfordult, hogy olyan messze került kedves munkatársam a hajsza során, hogy nem hallottuk ugatását, nem tudtuk, merre keressük. Ezzel nagyon sok időt veszünk, amivel kockáztatjuk a sikert, hiszen a két nemes állat küzdelméből a bika kerülhet ki győztesen, és előfordulhat, hogy többé nem találjuk. Meg hát a kutyák is nagyon értékesek, több év mindennapos munkája van abban, hogy jól dolgoznak, hogy ragaszkodnak, hogy együttműködnek. Megdolgoztak azért, hogy védelmükre mindent megkapjanak.

Szóval haladunk, Betti megy elöl a vezetéken, Boni Péterrel kísér bennünket, a társaságból Lajos egy lesen ül a bika egyik várható érkezési helyén. Fáradunk, mert gyalogolunk mezőn, erdőn, bokron, dombon át, erőltetett tempóban. A nap süt, folyik rólunk a veríték, a bőrnadrág és a fegyver egyre nehezebb. De hát ezek is kellenek a biztonsághoz, mégsem szórhatom el útközben egyiket sem (mit szólna a feleségem, ha egyszer ezek nélkül érnék haza?!). A kutya egyre gyorsul, közel a bika, itt az idő, hogy hajszára engedjem őket. Lecsatolom mindkettőt a vezetékről és a parancsra megindul a két csupa izom, fénylő szőrű, robosztus társ, hogy újra jó munkát végezve, elégedetten paskoljam meg széles hátukat.

A GPS jelzése, és az ugatásuk alapján mi ketten utánuk. Ha eddig fáradtunk, most már lihegünk is. Én a monitort is figyelem, Péter az ugatásra koncentrálni. Egyszer csak azt mondja: csak egy kutya ugat. Nem tulajdonítok neki jelentőséget,

mert tudom, hogy Boni a „csahosabb”, megyünk tovább.

- Árpi! Csak egy kutya ugat!

Megyünk tovább, tovább, míg egy áthatolhatatlan sűrűhöz nem érünk. Péter ismeri a területet, mutatja, hogy kerüljünk a szántó felé, arra könnyebb lesz a járás, megyünk.

- Én még mindig csak egy kutyát hallok!

Most már aggaszt.

Már majdnem kiérünk a földre, amikor meglátom, hogy tőlünk pár méterre valami barnállik. Uram Isten el ne hagyj! Betti az, a kedves, a jó, a drága. Fekszik erőtlenül, néz kérően, búcsúzóan. Megfordult velem a világ: most már nem szép sem Zala, sem a táj, az integetés is mást üzen. De még inkább: nem is láttam Betti vérben fekvő testén kívül semmi mást. Az én testem, ha eddig fáradt volt, most összecusklani volt kedve, de nem lehet! Nem lehet! Tovább, tovább! Segíteni mindkét kutyának! A GPS szerint Boni közel volt, már nem távolodott, tehát állítja a bikát. Jó kutya! Siessünk! Valóban, tette a dolgát, a sebzett állatot meglőttük, de nem volt öröm a szívemben, csak iszonyatos félelem a másikért, és szinte csak adrenalin: tenni, tenni, amit kell. Telefon Lajosnak – ő volt legközelebb – azonnal jöjjön az autóval a kutyáért, mert nagy a baj. A bika valószínűleg megszorult a sűrűben, és ezért szembefordulhatott a kutyákkal, védte egyetlen életét, küzdött, ahogy egy férfihez illik. A sűrű miatt nem volt hely, ahová félreugorhatott volna Betti, és így a szemág beszúrt a mell- és a hasüregbe is, átszúrt egy artériát, légmell fojtogatta. Utolsó erejével indult a nyílt terepre, hogy segítségül hívjon engem. Azok a kérő szemek! Azt hittem a szívem szakad bele.

Telefon az állatorvosunknak, segítsen! Nem tud, mert neki nincs hozzá felszerelése, és amúgy is 30 km-re van. Próbáljam Zalaegerszeget. Ő sem tud, mert nem ér rá. Másik orvos: nekik sincs felszerelésük. Míg végül a Szombathelyi klinikát elérve zöld utat kaptam. Volt-e trafipax? Kit érdekel? Az is megéri! Hajtottam, ahogy az autó bírta. Mire 50 km után odaértem, és kivettem Bettit az autóból, már fehér volt a nyelve, az orra, irdatlan mennyiségű vér loccsant élém, ahogy ölbe vettem. Nem volt ereje. Nekem meg lassan hitem...

Berohantam vele, ahogy remegő lábaim bírták. Bent várakozó páciensek, egy a műtőasztalon. Az orvos azonnal „félretette” azt, és előkészített bennünket: röntgen, branül, borotválás, altatás a kutyának, nekem a folyosó: kizavart. Az én dolgom már csak a reménykedés maradt.

Cseng a telefon, a feleségem az: Mi van vele?! Na ekkor elszakadt a cérna, vége lett a tartásnak, a férfias büszkeségnek, itt volt az ideje az összeomlásnak. Folytak a könnyeim, vigasztalt, de bizony a vége nem a megnyugvás lett, hanem, hogy ketten sírtunk. Azt mondta vár bennünket, elkészíti a helyét a lakásban. A LAKÁSBAN!! Ő, aki soha be nem engedte volna egyiket sem, akármi-lyen szerelmetes kutyáim is voltak. Állhatatosan, kérlelhetetlenül tartotta magát a véleményéhez: mindenkinek megvan a maga helye a világban, az emberé a lakásban, a kutyáé kívül, a kennelben! És ő azt mondta, hogy a LAKSÁBAN! Én sosem tudtam meggyőzni, de Betti igen! Tényleg nagy a baj!

Lassan, nagyon lassan ballagott az idő, a rettegésem nőttön nőtt. 2,5 óra múlva nyílt az ajtó, BETTI ÉL!!! De kritikus az állapot.

Szerencse a szerencsétlenségben: GPS-en láttuk a kutya helyzetét, így időben rátaláltunk. A felszakított bőr visszatapadva elzárta valamenynyire az *artériát*, így a vérveszteség nem volt halálos. A szűrés nem érte a szívet, sem életfontosságú szervet. Olyan erő, kitartás, élni akarás van egy kutyában, amit az ember el sem tud képzelni, amíg meg nem tapasztalta. És persze az ember, az orvos tudása, technikája, aminek az elérését kibírta a kutya.

Ölbe vettem, betettem az autóba, és vegyes érzelmekkel küzdve vittem haza. Otthon nyílt előttünk az ajtó, lefertőtlenítve a kosara, leszigetelve az alja, hogy ne fázzon, kimosva az összes plédje, megágyazva neki. Beletettem, eligazítottam a fejét, mert arra sem volt ereje, hogy megmozdítsa. Az egész jobb oldala leborotválva, 2 hatalmas műtéti heg rajta. Betakartuk, hogy nyugodtan küzdjön az életéért tovább. Az állatorvosunkat hívtam, megbeszéltük a további kezelést és most már bizakodva vártuk a javulást. Még napokig nem tudott felállni, menni, de már hittünk a gyógyulásban.

És, hogy mire képes a kutya szervezete, ereje, hűsége, bizalma az emberben: 13 nap múlva újra eredményesen dolgozott egy nagyon nehéz, vér nélküli csapán, mert szüksége volt rá a gazdájának, a vadászoknak.

Hát így történt. Még hetekig bent lakhatott, infúziók, gyógyszerek, de aztán helyreállt a régi rend. A feleségem továbbra sem enged a 48-ból. Pedig mindent hazavittem: a nadrágom, a fegyverem és Bettit is. ÉLETBEN!

Takács Árpád

TENYÉSZTÉSVEZETŐI BESZÁMOLÓ

Az ember, amikor meghaladja a hatvan évet, hajlamos arra, hogy gondolataiban elidőzzön az elmúlt évek felett, számadást tegyen. Én is igyekszem azokat a vérebezéssel eltöltött éveim alatti eseményeket, amelyek a vérebtenyésztéssel kapcsolatosak számba venni.

1972-ben a pesti Medve utcában a MEOE Véreb Szakosztály ülésén harminc vérebes volt jelen. Ez a szám az akkori aktív vérebeseknek nyilván csak egy része. Akkoriban az egyesület tagjainak száma 50 fő lehetett. Ma az egyesület létszáma megközelíti a 300 főt. Mivel közülük évente 70-80 fő tesz jelentés (nagy öröömre tavalyról 100 fő jelentett), én csak ővelük számolok, akik vérebbel, vagy véreb nélkül, de eleget tesznek az évi statisztikánk elkészítéséhez nélkülözhetetlen adatlap megküldésének.

Pár szót kell ejteni az adatlapról.

Nem elég, hogy mi, magunk között elismerjük munkánkat, mert számtalan példát lehetne mondani arra, hogy lehet valaki tehetség, lehet egy egyesület a legtökéletesebben működő, ha nem „menedzseli”, nem „propagálja” magát (magyar nyelven: ha nem terjeszti saját maga jó hírét, nem teszi tevékenységét közismertté) akkor elveszett.

A Magyar Véreb Egyesület a vadászok és NEM VADÁSZOK felé több módon közelíthet. Egyik út a sajtó. A szaklapokban, de akár a napilapokban is hírt adhatunk vizsgálóinkról, versenyeinkről, vérebvezető tanfolyamokról, a vérebezést „reklámozó” találkozókról. Úgy gondolom, hogy a legfontosabb szakmai kiadvány a Véreb Híradó, adatokkal, számokkal a vérebvezetőkről és eredményeikről. A Véreb Híradó a tagság közreműködése, az adatszolgáltatás nélkül nem szolgálja tökéletesen, hitelesen a vérebezés ügyét.

Jó lehetőség bemutatkozásunkra a film, amit szerencsénkre két lelkes egyesületi tagunk elkészített és így már ezrek láthatnak, hallhatnak bennünket, amint vallomást teszünk a vérebezésről és ennek eredményeként a nézők valószínűleg átérzik annak erkölcsi és anyagi jelentőségét.

Végére hagytam a könyveket, de jóllehet hogy jelentőségük a legnagyobb. Megjelentek Fuchs Antal szépirodalmi értékű de egyben szakkönyvei, Dr. Thurn-Rumbach István újra kiadott vérebes könyve, a Diezel-Mika könyv újból kiadott

Vadászbec című fejezete, jómagam Hannoveri véreb könyve és a Véreb Krónika.

A hetvenes években élt egy tenyésztő, nevének hallatára a tisztességes vérebvezetők és tenyésztők felhőrdültek. Egyszer megjelent egy fővizsgán és úgy látta, hogy ez nem az ő műfaja. Azután csak „tenyésztett” szorgalmasan. Nem akarom emléket jobban sérteni, mert vélhetően nem is tudta, nem is értette, hogy mi a tenyésztésünk célja, Csak azért említettem meg, hogy legyen viszonyítási alapunk. Akkor csak egy, ma sajnos szerintem tizenöt-húsz ilyen tenyésztő szorgalmaskodik. Nem egyesületi tagok, rendezvényeinkre nem jönnek el, bár befogadnánk őket, mint megtért bárányokat az Úr. Vérebünkkel nem dolgoznak, csak „tenyésztik” őket. Bizonyára megéri. Az osztrák, német piacon 400-700 Eurót is kóstál az ilyen „fajtiszta” kutya, ha sikerül a vevőt átejtetni. Az üzletben sajnos jó partner a MEOE, mivel az exportpedigréről általában (vagy következetesen) lemarad a különböző felülbélyegzés. Tehát zsákbamacskát vesz a vevő.

Ezt nem nevezném okirat hamisításnak, inkább származási lap szőkítésnek.

Nem szaporítom a szót. Ezek az emberek rendkívül sokat ártanak a vérebezésnek, a magyar vérebtenyésztés nemzetközi hírének.

Pontosan tudom, hogy rossz dolgok után jót is kell mondani, ha másért nem is, de az olvasó lelki nyugalma, lelki egyensúlya érdekében.

Tehát jó dolgok is történnek folyamatosan. Például a nyolcvanas években sikerült a MEOE-nél elérni, hogy a fővizsgát tekintse munkavizsgának a vérebeknél. Sikerült azt elérni, hogy a tenyésztésbe vétel feltétele a sikeres fővizsga, majd az azt követő tenyészszemle kedvező minősítése legyen.

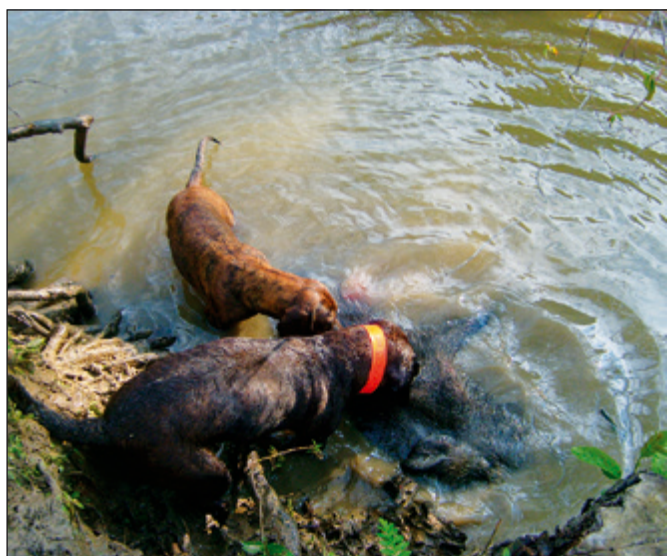
2000-ben önálló tenyésztői egyesület lett a Magyar Véreb Egyesület pár kisebb szépséghibával. Az önálló törzskönyvezés, az nem sikerült. Pedig az egyetlen lényeges ez lehet az önállóságban. Szerettem volna az öreg szólást, miszerint „A pénz beszél, a kutya ugat” átfordítani vérebes nyelvre, vagyis „A pénz fontos, de a kutya ugasson „.

És most jöhet megint valami, amit nem jó

olvasni. Több éve harcolok azért, hogy a felülbélyegzés legyen egyértelmű. A szöveg a konkrétum legyen: pl. a szülők nem rendelkeznek fővizsgával. Ez a felülbélyegzés legyen a származási lapon és az export pedigén is három nyelven, magyarul, angolul és német nyelven.

Ha belegondolok a magyar valóságba ez cca. a 2020. évben megvalósul.

Persze vannak még álmaim. Azt szeretném, ha egy tenyésztésből kizárt egyed nem kapna származási lapot. Még akkor sem, ha tíz felülbélyegzés van rajta. Még akkor sem, ha a tulajdonos egy lapért 100 000 Ft-ot befizet a MEOE számlájára.

Fogjuk és próbáljuk menteni, amit lehet

Hadd kalandozzak el a MEOE rövidítés E= ebtenyésztés fogalmán. TENYÉSZTÉS=A FAJTA

SZAPORÍTÁSA, A FAJTA FENNTARTÁSA ÉS A FAJTA TULAJDONSÁGAINAK NEMESÍTÉSE.

És egy ehhez kapcsolódó költői kérdés: Ha egy tenyésztésből kizárt egyed a MEOE szerint szaporítható és felülbélyegzett származási lapot is kap és végül ennek a lapnak az alapján kitöltött export pedigén már nem is szerepel az, hogy tenyésztésből kizárt egyed az anya, az apa, vagy mindketten, akkor a fenti fogalmak, mint „TENYÉSZTÉS” érvényüket veszítették, vagy maradjunk annyiban, hogy pénzért mindent, vagyis „A pénz beszél, a kutya ugat”.

És végezetül, ha valaki azt hinné, hogy pesszimista vagyok, az téved. Szerencsémre és boldogságomra vezettem és tenyésztettem vérebet, sok kudarc és sok átlagos munka után engem is megajándékozott Hubertus, remélem inkább Diana egy-egy olyan élménnyel, amit csak kevesen kapnak. Tehát pontosan tudom, hogy a vérebezés, akár a szerelem általában sok kudarcot és többeknek sok közepszerű élményt nyújt, de aki az igazit egyszer átéli, az haláláig vérebes marad.

Hitemben csak erősítenek az eredményeink. Külföldön a nemzetközi versenyeken sorozatosan jó eredményeket érünk el, viszont rettegnek a társaságok vérebevezetői, ha a magyar, még legendásan vadban dús területeken kapnak munkát.

És ha valakit még mindig nem győztem meg arról, hogy nem vagyok pesszimista, hadd áruljam el, hogy egy pesszimista biztosan nem viaskodna fa karddal a csatamezőn.

EREDMÉNYES MUNKÁK ÉS ÉLETTELJESÍTMÉNYEK																		
2009																		
VÉREBEVEZETŐ NEVE	KUTYA NEVE	H/B	TK.SZ.	GIM-BIKA	GIM-TAR-VAD	DÁM-BIKA	DÁM-TAR-VAD	VAD-KAN	KO-CA-SUL-DŐ	MUF-LON-KOS	JUH-JER-KE	ŐZ-BAK	ŐZ-SUTA	ÖSSZ-2008	EBBŐL HAJ-SZÁS	ÉRTÉK e Ft	ÉLETTELJ.	EBBŐL HAJ-SZÁS
ÁCS FERENC	SZARVASLESI CSÁBOS	H	1975:02		2			2		6		2	1	13	2		57	6
ÁCS KORNÉL	MECSEKI VADÚZÓ BENGÁ	1H	1966:02		4	3	8	2	9			1		27	16	1640	73	38
AMREIN TAMÁS	MECSEKI VADÚZÓ ALBERT	H	1691:00					1	2					3	1			
AMREIN TAMÁS	SZENTPÉTERFÖLDI ADA	H	2657:09															0

EREDMÉNYES MUNKÁK ÉS ÉLETTELJESÍTMÉNYEK																		
2009																		
BABÁLY CSABA	ENDY MORSKE OKO JGUSZTI	B	C 7038	11	8			11	31			3		65	21	10000	332	131
BABÁLY CSABA	SASRÉTI VADÁSZ ÁGA	B	174:06	1	2			2	7					12	8	1000	26	10
BABÁLY CSABA	CIFRA BASKIN DVOR	B	5034		1									1			1	
BALÁSKOVICS JÓZSEF	WOTAN VOM FALKENBERG	H	2674	3	5			1	9			1		19	11	1000	51	22
BALÁSKOVICS JÓZSEF	BÓLY-BERKIAIDA	H	1924:02	5	2				3					10	5	3200	111	60
BARTHA FERENC	HIDVÉGI PARTI MCRGÓ	H	2193:04	14	6	2	1	2	2	3		1		31	18	11486	93	54
BEDŐ GÁBOR	TENGELICI BÁTOR ANCSA	H	2624:08	4	9			2	6						21	1	2819	21
BENKŐ ZOLTÁN	ODVASKŐI GRÉTI	H	2073:03	3	10	1	4	2	6					26	10		82	41
BÉNYEI TAMÁS	ZEMPLEN ERDEI FIFI	H	2090:03		1				5		1			7	2		60	
BÉNYEI TAMÁS	KELET-MECSEKI DALIBOR	H	2531:07	2	7			2	5					17	4		20	
BÖHM ISTVÁN	SZARVASLESI ÁDÁM	H	1436:98		1		4							5	2		101	20
BÖLCSKEI GÁBOR	HEITERI KORMOS	H	2466:07	1	2		5	1	2					11	4	929	23	6
BUBÁN ISTVÁN	KERKAVÖLGYI VADÁSZ ALFI	H	2708:09		1				3					4			4	
BUBÁN ISTVÁN	SASRÉTI VADÁSZ ÁLOM	B	203:08	1	1				3			1		5	1	1706	5	1
BURKUS ISTVÁN	PASCHA VON BIBERTAL	H	1554:99	11	6			7	15					39	15	8950	377	162
BURKUS ISTVÁN	HEITERI IZMOS	H	2336:05		3				4					7	3		7	3
BUZGÓ JÓZSEF	MESCHE VOM MÜHLENHOF	H	2869															0
BUZGÓ JÓZSEF	KÖRCSÖNYEI KAPITÁNY	H	2052:03		1		1	1	3					6	1	550	43	14
CSEH LÁSZLÓ	VARGAKINCSE ALFI	H	2179:04	4	13			4	18					39				
CSISZÁR ISTVÁN	SZARVASLESI BUDA	H	1840:01	23	10			3	8			8		52	18	12765	280	108
CSISZÁR ISTVÁN	TÖLÖSI ERDOJÁRÓ ARTUR	H	2595:08	6	10				5					21	1	1855	24	1
CSISZÁR ISTVÁN	FIBI SPOD LUPCIANSKEJ MOGURI	H	574	11	7			3	11					32	8	3360	79	11
DÁKAY ZSUZSANNA	GEJZIMENTI LÓKA SZOCSKE	B	164:05	15	3			3	7			4		32	15	9752	86	31
EGLE ZOLTÁN	ERSZÉBETI NÁDREZGETŐ BALÁZS	H	2228:04	1	4			2	8					15	6	1400		

EREDMÉNYES MUNKÁK ÉS ÉLETTELJESÍTMÉNYEK																		
2009																		
FEHÉR TAMÁS																		0
FRITZ ZSOLT	BÖGÖRÉTI HARMATOS BESE	H	2375:06	1	3			1	5			1		11	2			
GONDA ATTILA	MOHOSKŐI GOLD	H	2458:07	6	8			2	5					21	12	6500	65	32
GUZSIK ALFRÉD	NANA	B			3									3			3	
GYERGYÓI JÓZSEF	BÖGÖRÉTI HARMATOS CSINKA	H	2506:07	13	5				2			4		24	20	3200	43	31
GYÖRGYI ZSOLT	SÁGHEGYI STAMESZ ANCSA	H	2643:08					1						1			1	
HORVÁTH ÁKOS	ODVASKOI KINGA	H	2603:08	1	2				1					4		216	4	
HORVÁTH JÁNOS	KÁLISTÓI DÍVA DORISZ	H	1700:00	3	2			3	4			4	3	19	5	800	217	96
HORVÁTH JÁNOS	EMIR CABALOV DVOR HUNOR	B	206:11:09		1				2					3			3	
HORVÁTH JÁNOS	ERZSÉBETI NÁDREZGETŐ ZIRA	H	2751:09															0
ISTENES LÁSZLÓ	ODVASKOI GOLCD	H	2068:03	3	4			1	3			3		14	8	600	36	21
JUNG JENŐ	HEITERI DÖLYFŐS MAX	H	1796:01															
KACZUR ANDRÁS	KELET-MECSEKI AJAX CÉZÁR	H	2147	13				2	6	2				23	13		150	49
KÁMI JÁNOS	ZEMPLÉN-ERDEI JACK	H	2388:06	1	4			1	8					14	3		37	
KAMVERMANN PÉTER	SZARVASLESI BIBOR	H	1842:01															
KECSKÉS JÓZSEF	VÁSÁROSMISKEI HUNOR CUDAR	H	2628:08	3	11			8	1	4				25	9	600	25	9
KECSKÉS JÓZSEF	SZENTPÉTERFÖLDI ANI	H	2658:09						1					1	1		1	1
KIRÁLY ATTILA	KÖRCSONYEI LINA	H	2174:04	7	1			8	3	2			1		20	9	61	29
KIRÁLY ATTILA	SASRÉTI VADÁSZ CORA	B	192:07			1	1		1			6	2	11	6		29	12
KISS FERENC	BÖGÖRÉTI- HARMATOS APACS	H	290259															
KISS FERENC	ALPOKALJI DISZNÓVADÁSZ APCR	H	1806:01	15	34	1		8	38			2		96	41	6000	342	154
KISS GYULA	ZSITVICAIALEXA	H	1830:01	6		2		2	3					13	5	5000	151	
KISS GYULA	KÖRCSÖNYEI MAGUR	H	2288:05					1	3					4	2		17	4

EREDMÉNYES MUNKÁK ÉS ÉLETTELJESÍTMÉNYEK																		
2009																		
KÓCZÁN CSABA	ZEMPLÉN-ERDEI JÁGÓ	H	2367:06	3	7			6	18					34	6	550	55	8
KOVÁCS SÁNDOR	KÖRCSÖNYEI LÁTOR	H	2172:04	1			3	1	4					9	4		39	9
LENGYEL SÁNDOR	KÁLISTÓI FRITZ	H	1871:01	12	5	2	3	1	8					31	12	8250	141	62
LESKÓ TIBOR	FÜRTÖN-BUKKI AIDA	H	1851:01	2	1			1	3	1		1		9	7	950	45	21
LUKÁCS GYÖRGYNÉ	ODVASKÖLDI A	H	1641:00	1				1	6			1	2	13	1	300	93	16
MAJOR TAYÁS	RÁBAPARTI VADÁSZ LUNA	H	2620:08	1	2			1	1		1			6	1	1500	6	1
MAJOR TAYÁS	NOZEK	B	11518:01									1				35	72	11
MÁGYAR ZSOLT	KÖRCSÖNYEI MÁDOR	H	2423:06	8	3			2	4			4	1	22	8		68	19
MÁRKOVICS JÁNOS	BOROSMENTI-VADÁSZ APRÓD	H	2218:04	3				1	3					7	5	2100	50	16
MÁRKOVICS JÁNOS	BOROSMENTI-VADÁSZ BESTIA	H	2421:06	3	2		1		6					12	1	1300	18	1
MÁRTON ATTILA	MECSEKI VADÚZÓ EDINA	H	2277:05	3	9		13	2	6			3		36	21	3000	73	42
MÁRTON ATTILA	ROPOLYVÖLGYE BASA RICSÍ	H	1470:98														115	58
MARÓTI BÉLA	MCHOSKÓI GINA	H	2459:07	3	5			3	6					15		380	45	
NAGY ÁRPÁD	RÁBAPARTI VADÁSZ MORGÓ	H	2689:09															0
NAGY ÁRPÁD	ZSITVICAIBONI	H	1988:02	3	9	2		2	9	1				25	15	2500	140	91
NAGY PÉTER	KÖRCSÖNYEI LIZA	H	2173:04	10	3			3	5					21	9	8000	88	34
NYÚL ANDRÁS	SZARVASLESI CSILLA	H	1972:02	6	13	2	5	1	13					42	26		302	138
OLÁH CSABA	BOROS-MENTI VADÁSZ BRUNÓ	H	2420:06	1	3				3					7		600	40	
ONOFER ATTILA	LEGELŐERDEI DINA	H	2257:05	4	1			4	6	2		1		18	11	4589	41	16
OZVÁRI ZOLTÁN	RÉPCEMENTI NYOMKERESŐ AMANDA	H	1447:98	6	1			2	2			3		14	8	6050	284	132
OZVÁRI ZOLTÁN	ZEMPLÉN-ERDEI JULI	H	2370:06	6	8		1	1	5					21	10	4780	58	23
OZVÁRI ZOLTÁN	ZEMPLÉN-ERDEI LÉDA	H	2687:09		1									1			1	
PAUKOVICS TIBOR	ZEMPLÉN-ERDEI ÁSTA	H	1837:01														53	23
PAUKOVICS TIBOR	BELLA Z TYMBARSKIEJ KNIEI	B	PKR VI-11703		2	2	2		3					9			15	2

EREDMÉNYES MUNKÁK ÉS ÉLETTELJESÍTMÉNYEK																		
2009																		
PERJÁS BÉLA	TÖRÖCSKE ÚTI BASA	H			1								1				1	
PUKÁNSZKI ZOLTÁN	SÁGHEGYI STAMESZ LEÓ	H	2479:07	18	7			2	5	2			34	17	12000	43		21
PUKÁNSZKI ZOLTÁN	BAKONYALJI ÁLMOSS DONGÓ	H	1633:00					2			2		4	1	200	190		64
RADÓ ZOLTÁN	BAKONYSZÜCSI CÉZÁR	H	2515:07	10	4	1		2	8				25	14	4180	39		19
SCHENEK TAMÁS	RÁBAPARTI VADÁSZ MÉRŐ	H			2			1	1			4			100	4		
SZEIFER SZABOLCS	HEITERI ADOR	H	1415:98	4				2					6	3	2900	350		
SZEIFER SZABOLCS	KÖRCSONYEI VÁZLI	H	2294:05	11	6			1	3	1			22		6200	63		
SZÁVITY JÓZSEF	KÖRCSONYEI LENKE	H	2176:04														0	
SZÁVITY JÓZSEF	ZSITVICAI CÁR	H	2030:03														0	
SZITÁS ATTILA	KLÓCSAI BOZSI	H	2490:07														0	
SZÜCS ZOLTÁN	BAJNOK VON HARGA	H	0198934														0	
TAKÁCS ÁRPÁD	KÖRCSONYEI LÚCA	H	2175:04	11				2					13	6	7370	129		53
TAKÁCS ÁRPÁD	RÁBAPARTI VADÁSZ KRÓNI	H	2493:07	9	2			4	3			5	23	11	8800	41		14
TÓTH PÁL	BOROSMENTI - VADÁSZ ADÉL	H	2220:04	19	19	9	3	7	7			6	58	25	9950	233		98
TÓTH PÁL	FÁNNI-VOLGYI DIANA	H	2355:05		1	1							2	1			17	10
TÓTH RÉKA „BUSINÉ”	FÜRTÖN-BUKKI BLANKA	H	2022:03	3		1		5	3	1		12	2	27	9	4800	91	
TÓTH RÉKA „BUSINÉ”	ODVASKÖI KITTI	H	2605:08					1					1	2		250	2	
TROSICS GYÖRGY	ODVASKÖI FANNI	H	1820:01						1			3	4	8	3	200	68	26
TROSICS GYÖRGY	ODVASKÖI GERŐ	H	2068:03	7	5			4	6	1	3	1		27	12	3500	138	56
VÁÁRY JÓZSEF	HEITERI ENCSI	H	1905:02	1	2				1				4		240	46		17
VÁÁRY JÓZSEF	HEITERI GRÓF	H	2040:03	2	1				2			2		7	3	490	33	17
VERECKEY BÁLINT	SZENTPÉTERFÖLDI ABA	H	2654:09		2				1				3					
VERECKEY BÁLINT	KÖRCSONYEI NÓRI	H	2425:06	4	14			5	14				37	15	4170	45		21
VORÓS JÁNOS																		0
ZSIRAI JENŐ	VÁSÁROSMISKEI HUNOR DANCSE	H	2765:09															0
ZSIRAI JENŐ	LEGELŐERDEI BÉLA	H	1961:02	6	1			3	7			2		19		2643	59	
ÖSSZES				360	339	30	67	148	435	20	5	92	17	1481	595	205386	9373	2 317

2009

TENYÉSZTÉSI EREDMÉNYEK

TENYÉSZTŐ NEVE	KENNELNÉV	SZUKA NEVE	TK.SZ.	FEDEZŐ KAN NEVE	TK.SZ.	KAN KÖLYKÖK	SZUKA KÖLYKÖK	ÖSSZ
TAKÁCS ÁRPÁD	RÁBAPARTI VADÁSZ	KÖRCSÖNYEI LUCA	2175/04	ZSITVICA I BONI	1988/02	4	6	10
KIRÁLY ATTILA	LIKASHEGYI	KÖRCSÖNYEI LINA	2174/04	ZEMLENERDEI JÁGÓ	2367/06	3	2	5
HORVÁTH JÁNOS	ERZSÉBETI NÁDREZGETŐ	KÁLISTÓI DIVA DORISZ	1700/00	WOTAN VON FALKENBERG	2585/H/08	2	2	4
DR. NEUMANN JÓZSEF	MAGYARPOLÁNYI	MAGYARPOLÁNYI BELLA	1708/00	WOTAN VON FALKENBERG	2585/H/08	4	3	7
CZVÁRI ZOLTÁN	ZEMPLENERDEI	ZEMPLENERDEI JULI	2370/06	WOTAN VON FALKENBERG	2585/H/08	4	3	7
EGERSZEGI LÁSZLÓ							3	3

36

Export

Horváth János

Erzsébeti Nádrežgető Mirta HSZ /09 Németország VHS
Kabala HK /09 Ausztria ÖSHV

Takács Árpád

Rábaparti Vadász Mimi HSZ 2697/09 Ausztria Koch Anton 8541
Scwenberg ÖSHV

Rábaparti Vadász Morcos HK 2691/09 Ausztria Eduárd Billirics ÖSHV

Rábaparti Vadász Makco HK 2692/09 Olaszország Banco Luigi Wia Sabbion Flonila

Ozvári Zoltán

Zemplén Erdei Lara HSZ 2686/09 Bulgária Állami Vadászat

Import

Buzgó József

Esche vom Mühlenhof HSZ 2869 Németország VHS

Istenes László

Ami spod Pramena Kovácovej 9195 Szlovákia

Horváth János

Emir Cabalov dvor Hunor BK 206/H/09 Szlovákia

Vadászüdvözzel

Bóhm István
tenyésztés vezető

Tartalom jegyzék

Kaszó Fővizsga 2009	2
Végkimerülésig	2
Képriport Szentpéterföldre	4
Elhunyt Rácz Sándor	6
Vérebek szakmai nap a Nyírségben	8
Gio kutyám emlékére	9
Bács megyei utánkeresők a Börzsönyben	11
A farkaságú bika	11
Ember és kutya	13
Nemzetközi véreb fővizsga	13
Vérebek vizslánk segítségével	15
Elnöki beszámoló	17
Pénzügyi beszámoló	19
Felügyelő Bizottsági beszámoló	21
Ha a világ fordul is	22
Tenyésztésvezetői beszámoló	24

Magyar Véreb Egylet Híradó 2009

A füzet belső használatra, a Magyar Véreb Egylet tagságának készült

Szerkesztő: *Böhm István*

Felelős kiadó: *Magyar Véreb Egylet*

A képeket készítették: *Amrein Tamás, Bartha Ferenc, Böhm István, Bubán István, dr. Buzgó József, Febér Tamás, Kammermann Péter, Kiss Gyula, Ozvári Zoltán*

Nyomdai munkálatok: *Centrál Press nyomda, Kaposvár*

Készült 500 példányban

Első borító: *A nemzetközi vérebverseny győztesei: Nyúl András Szarvaslesi Csillával*

Hátsó borító: *A nebezítet vércsapa verseny győztesei: Pukánszki Zoltán*

Ságbegyi Stamesz Leó kutyájával

